

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Alkaline

— FEZA ÇAĞI BAŞLADI —

— Seç seç al... Feza başlığı bunlar!..

Bu yaz

cebinizde kalan son 200 lira belki de 100.000 lira kaybetmenize sebepe olabilir

Bankada hesabınız olabilir. Fakat unutmayınız ki Türkiye İş Bankasından kazanacağınız 100.000 lira belki de son yatıracağınız 200 liraya isabet edecektir

Son şansınızı kaçırmayınız. Artan 200 liranızı 15 Ağustos'a kadar Türkiye İş Bankasına yatırınız.

Bu çekilişte:

10 Apartman Dairesi
5 adet 100.000 lira
25 adet 10.000 lira
100 adet 1.000 lira
ayrıca
1400 talihliye çeşitli
para ikramiyeleri

TÜRKİYE

İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 3385 — 128)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 34 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 13 Ağustos 1969

Geçinemediklerinden geçinemeyenler...

GÜRÜLTÜ-patırtı hep geçinememek yüzünden çıkar. Ahmet bey ile Ayşe hanım kırk yıllık evlidirler. Birgün baktırsınız ki evde dır-dır başlamış. Komşular kavgı seslerini duydukça:

— Ahmet bey ile Ayşe hanım arasında geçimsizlik başladı.. derler.

Ayşe hanım, Ahmet beye:

— Herif herif, senin yüzünden gençliğimi kaybettim, saçımı sana süpürge ettim, kimler istemişti de beni varmamıştım. Meğer ne akılsız kafaymışım... diye bağırır.

Ahmet bey bir susar, iki susar; dudaklarını kilitleyip yâ sabır çeker; ama bakar ki dır-dır bitmiyor; patlar:

— Hanım yeter senden çektiğim, senin gibi kadın dostlar başına... diye nutuk atmaya başlar.

Bir evde karı-koca hayatı bizim siyasi partiler arasındaki ilişkilere döndü mü, artık hayır yoktur. Geçimsizlik aile saadetini marangoz rendesiyle rendelemeye başladı mı felâkettir. Komşular Ahmet beyle Ayşe hanıma acırlar:

— Ayşe hanımla Ahmet bey geçinemiyorlar.. diye hayıflanırlar.

— Niçin geçinemiyorlar?

— Geçinemediklerinden!..

— Kusura bakmayın ama, anlayamadım?..

— Anlaşılmayacak birşey yok bunda.. geçinemediklerinden geçinemiyorlar.

Gerçekten de nice Ahmet beyler ve nice Ayşe hanımlar geçinemedikleri için geçinemezler. Kelime oyunu yoktur bu sözde... Türkiye'de geçim indekslerine baktığınız zaman işin içyüzünü anlamak kolaydır. Geçenlerde gazetelerde yayınlanan milletlerarası istatistiklerine göre hayat pahalılığında Türkiye dünyada ikinci gelmektedir. 1963'ten bu yana fiyat artışları gözönüne alındığında Brezilya birinci, Türkiye ikincidir. Esasta gidişatı anlamak için milletlerarası istatistiklerine de lüzum yoktur... Söyle çarşıya bir çıkıp fiyat etiketlerine bakmak yeter de artar. Manavda, kasapta, bakkalda, giyim mağazalarındaki fiyat etiketleri iyi sulanmış iyi gübrelenmiş bitkiler gibi boy atmakta, sağdan sıfırlı rakamlarla sırtırmaktadır.

Öyleyse soralım şimdi siyasi partilerimize, politika esnafına, ve iktidar partisi kodamanlarına:

— Böyle bir toplumda dirlik düzenlik olur mu?

İkide birde kürsülere çıkıp nutuk atan:

— Huzuru getireceğiz.. diye bağırın, saray entrikasında fır dönen politikacılar insaf ile ellerini vicdanlarına koysunlar:

— Böyle bir ülkeye huzur gelir mi?

İnsanların geçinemedikleri toplumlarda geçimsizlik başlar, ailede geçimsizlik başlar, okulda geçimsizlik başlar, devlet dairesinde geçimsizlik başlar. Herkes so-lumaya ve öfkesini birbirinden çıkarmaya çalışır. Fabrikada işçi, üniversitede genç ayaklanır. Suç işleme eğilimi, kavgı-dövüş isteği artar. Ve gazetelerde sık sık haberler görülür:

— Zimmetine para geçirmek-ten sanık veznedar tutuldu...

— Çocuğunu geçindirmek için randevu evinde çalışan kadın anlatıyor..

— Kızını tedavi ettirmek için bir baba gözünü satmak istiyor..

— Elli lira için bir cinayet işlendi...

Pahalılıktaki dünya ikincisi bir ülkenin insanların birbirine âdetâ düşmandırlar. Evde karı-koca arasına girer fiyat artışları:

— Bey sokağa çıkamıyorum

artık, bakkalın parasını hâlâ veremedik.. dedi mi kadın, ne yap-sın ne etsin adamcağız? Çalsın mı, vursun mu, soysun mu? Geceyarısı zengin evine kasa kır-maya mı girsin? Ya da köşeba-sına bir mendil serip, ardına bağdaş kurarak, gelen geçene:

— Allah rızası için bir sada-ka.. diye mi yalvarсын?

Bunun içindir ki yazımızın baş-şında söylediğimize geleceğiz:

İnsanlar geçinemedikleri için geçinemezler..

Ve geçim zorluğu yaratır ge-çimsizliği.

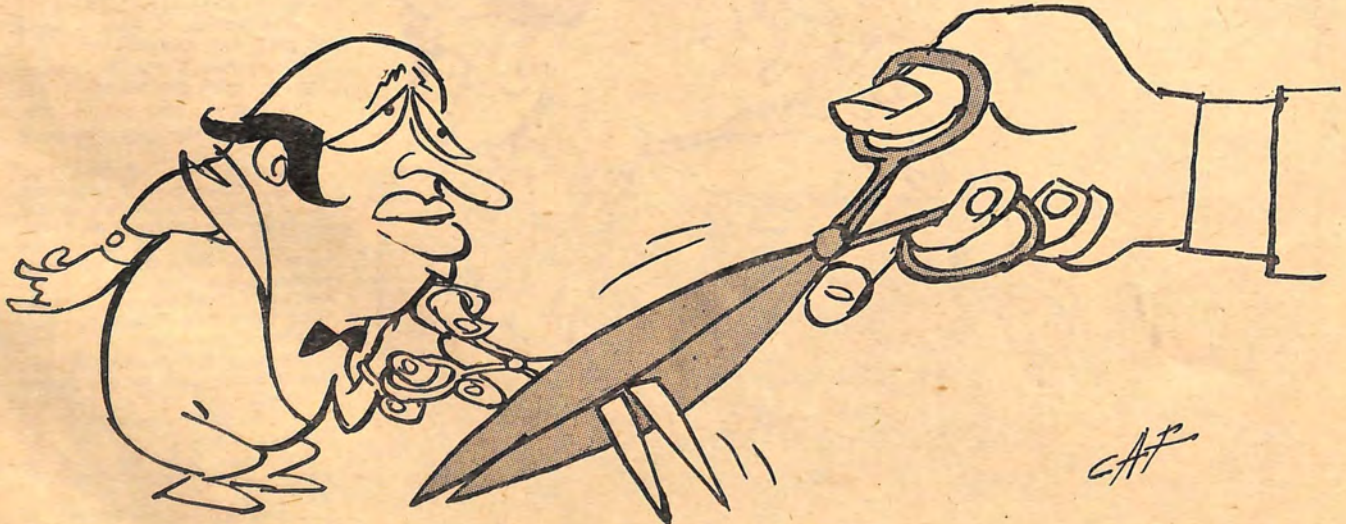
Eğer ailede, okulda, fabrikada, devlet dairesinde geçim istiyor-sak, vatandaşın geçim zorluğu-nu yok etmek gerekir.

Bundan ötedeki lâflar politi-kacı palavrasıdır.

Hayat pahalılığında dünya i-kincisi olan bir ülkenin vatan-daşları arasında huzur bulunur mu? Elbette bulunmaz. Hiç bir saray manevrası, hiç bir şiddet tedbiriyile bulunmaz, buluna-maz... Huzur, ne Bayar'ın cebin-de, ne Paşa'nın tüklerinde, ne Demirel'in nutuklarındadır. Ve artık vatandaşın bu gerçeği anla-ması zamanı gelmiştir.

AKBABA

Seçim yasakları başladı. — Gazeteler —

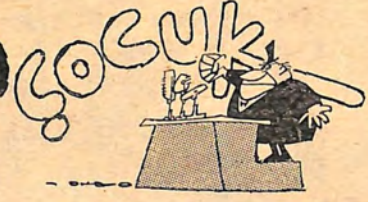

Yazısız

MUZAFFER İZGÜ

Ağacın tepesindeki çocuk

HAY geçirmey oydım o mey-
dandan... Bizim yumurcak ka-
labalığı görünce:

— Duralım baba, burda şenlik var!
dedi.

— Oğlum yürü, bu şenlik falan
değil, başbayağı konuşma, dedim.

— Ne konuşması?

— Seçim konuşması.

— O konuşan kim?

— Politikacı...

— Niye öyle elini kolunu salıyor?

— Ne bileyim ben?

— Niye boğazını yırtı yırtı bağı-
rıyor?

— Oğlum yürü, nene gerek, adam
oy toplayacak!

— Şimdi şarkı da söyleyecek mi?

— Hayır...

— Oyleyse niye mikrofona var elin-
de?

— Sesi iyi duyulsun diye.

— Alkışlıyorlar ya...

— Hey Allahım, elbette alkışlarlar.

— Sahneye bir daha çıksın diye
mi?

— Aaa, uzun ettin ama sen, yürü!

— Hayır, sen beni kandırıyorsun,
bu hokkabaz... Baksana elbisesi si-
yah... Bak bak duydu mu ne dedi?

— Ne dedi?

— Tavşana kaç, taziye tut diyor-
lar arkadaşlar dedi.

— Desin!

— Demek ki şimdi şapkadın tav-
şan çıkaracak.

— Bir anda elimi bırakıp kalabalığın
içine dalmışın mı? Ulan aman!...

— Oğlum Hüsnü, neredesin?

— Gel baba gel!

— Gel buraya çabuk...

— Gel baba sen gel, buradan daha
iyi gözükiyor.

— Vay başıma gelenler!... Tâ ilerden
bağırıyor:

— Babaaa, amcanın lâfı bittikten
sonra cambazlık yapacakmış.

— Ulan kim dedi?

— Ben dedim ben... Yapacak...

Baktım bizim yumurcak birinin
tepesinde, oradan bakıyor. Bir ka-
labalığı yapıp da yetişebilsem yanı-
na...

— Ulan Hüsnü!...

— Babaaa, su içiyor su... Amca
beş sürühi su içip, arkasından iki
jilet yutacak, çivileri de dişle iki-
ye bölecekmiş...

— Ulan in gel!

Bir baktım, hiç yeri yokken, bi-
zim oğlanın kahkahaları ortalığı çın-
latıyor.

— Babaaa, göbeğe bak göbeğe!...

— diyor... Boncuk bu baba, boncuk.

Bereket politikacı bu sözleri duy-
madı ama, bizim oğlanı tepesine çı-
karan adam hemen onu yere ativer-
di.

— Oğlum Hüsnü!...

Sağımdan solumdan kızanlar oldu:

— Kes sesini be, ne dediğini du-
yamıyoruz.

Biraz sonra baktım bizim oğlan
aynı periskoplar gibi, bir başka yer-
den, bir başka insan sırtından bana
bağırıyor:

— Babaaa, biraz sonra kâğıt para-
yı torbaya atıp, torbanın içinden ga-
zete kâğıdı olarak çıkaracakmış...

— Gel buraya, karışmam yoksal!

— Sen gel baba, sen gel!

Yaklaşmanın mümkünü var mı?

İki dakika geçti geçmedi, bizim oğ-
lanın kahkahası çınlatı yine ortalı-
ğı:

— Hah hah hah, orda dört göbekli
daha var baba, dört göbekli daha,
dört boncuk hah hah hah!...

Bir baktım bizim oğlan karaba-
taklar gibi yine kayboldu. Hey Al-
lahım, birşey değil, şimdi ayak altın-
da kalıp ezilecek. Beş dakika geçti
geçmedi, çıktı yine bizim oğlan or-
taya; kimbilir hangi başın, hangi o-
muzun üzerinden...

— Babaaa, biraz sonra refah ge-
lecekmiş. Dansözümüş baba, bu am-

cayla refah abla karşılıklı göbek a-
tacaklarımış...

— Ulan gel buraya!

— Sen gel baba, sen gel! Bak,
ben nasıl eğleniyorum. Evde anne-
me sıkılıyordum diyordun ya?...

Politikacı:

«Arkadaşlar, herkese iş...» deyince
bizim oğlan oradan eşeğin aklına
karpuz kabuğu düşmüş misali
bağırmağa başladı:

— Babaaa çişim var! diye.

— Ulan ben şimdi seni nasıl çiş
ettireyim ha?...

Bereket o sırada herkesin sus pus
dinlediği bir anda, bizimki bir kah-
kaha patlattı da, kaydırdılar sırt-
tan tekrar yere... İki dakika sonra
da başka bir yerden, başka bir sırt-
tan çıktı yine ortaya:

— Babaaa, çişimi yaptım.

— Ulan gel buraya!

— Dur baba, dur... Biraz sonra
İsmail Dömbüllü de gelecekmiş...

O sırada politikacı:

«Arkadaşlar, memlekette bolluk ve
ucuzluk yarattık...» diyordu ki, bi-
zim oğlan bilinçsiz olarak bastı yi-
ne kahkahayı. Politikacı, o tarafa
ters ters baktı. Sözüne devam ede-
rek:

«Memlekette asâyiş...» der demez,
bizim velet:

— Hah hah hah! diye bastı kah-
kahayı yine...

«Evet asâyiş her zamankinden...»

— Hah hah hah hahhaaaa!

Ulan aman, bu bizim oğlanı tepe-
sine bindiren herif muhalif midir,
nedir, bir türlü indirmiyor oğlanı
aşağı... Hey Allahım, şimdi oğlana
bir dayak çekerlerse!

— Lan Hüsnü, gel lan!

— Gelemem baba, çok komik. Po-
litikacı amcanın kravatının ucu sü-
rahiye girdi, haberi yok...

«Arkadaşlar, kalkınma hızımız...»

— Hah hah hah!...

Kürsünün oradan kızanlar bağı-

ranlar oldu. Adam da inatçı mı inat-
çı, bir türlü oğlanı indirmiyor sırt-
tından...

«Memlekette güllük gültüstanlık...»

— Hah hah hah... Hah hah hah...

Bu kahkaha nedense çok uzun sür-
dü. Aman, sakın politikacının pan-
talonu falan düşmesin...

— Babaaa, amcanın alnı kabak gi-
bi kabak!

Kürsünün yanında esaslı bir kay-
naşmadır başladı. Bu sırada bizim
oğlan yine karabataklar gibi battı...

Bakalım yumurcak bu defa nereden
çıkacak? Çok sürmedi, çıktı yine bir
dakika sonra başka bir yerden. A-
ma bu kere ağacın tepesinde...

— Babaaa, buradan ayna gibi gö-
zükiyor, aynaa!

— Ne?

— Amcanın kabağı!

— Ulan şimdi başlarım senin ka-
bağından haa!

«Arkadaşlar, memur vatandaşlar
için...»

— Hah hah hah!... Babaaa, amca-
nın kabağına sinek kondu!

Dayanamadı mikrofondaki adam,
bağırdı:

«İn oradan bozguncu!...»

— Babaa, amca bozguncu dedi,
şimdi dövülecekler galiba, kovboy
filmi baba, kovboy... Gelsene bur-
ya, buradan daha iyi görürsün.

Mikrofondaki tekrar bağırdı:

«Sana diyorum, in!»

Bizim oğlan:

— «Bana mı diyorsun?» diye bağırdı.

Babaa, biletimi gösterece am-
calara!

Bu sefer ben bağırdım:

— Ulan burası sirk mi, bilet ol-
sun, in aşağı!

— İnmem!...

Ve başladı en ince dallara doğru
tırmanmaya. Tüm millet, kürsüyü
bırakıp ağaca bakmaya başladı...

«Arkadaşlar, küçük esnaf kredile-
ri...»

— Hah hah hah hahhaaaa!... Ba-
baaa, meğer amcanın iki göbeği var-
mış, burdan daha iyi gözükiyor, çift
kath göbek, hah hah hah!

«Arkadaşlar az gelirliden az ver-
gi, çok olandan...»

— Hah hah hah hahhaaaa!...

Ulan şu yumurcak buluyor kendi
dünyasında gülünecek şeyler be!...

Oysa bu lâfların nesine gülünür ki...
Artık mikrofondaki adamın burası-
na geldi, yanındakilere:

«Allah aşkına indirin şu piçkuru-
sunu aşağıya!» diye bağırdı.

Bizim oğlan ondan hızlı bağırdı:

— Babaaa, bana piçkurusu diyor
baksana!...

Birkaç kişi ağaca tırmanmaya baş-
ladılar. Onlar tırmandıkça, bizim
oğlan bir kuş gibi en ince dallara
doğru uçmaya başladı. Hem tırma-
nıyor, hem de, hah hah hah diyerek
kahkahaları basıyordu...

Baktılar yakalayamayacaklar, itfaiyeye haber
verdiler. İtfaiye arabaları gelirken,
bizim oğlan kahkahalarla bağırdı-
du ağacın tepesinden:

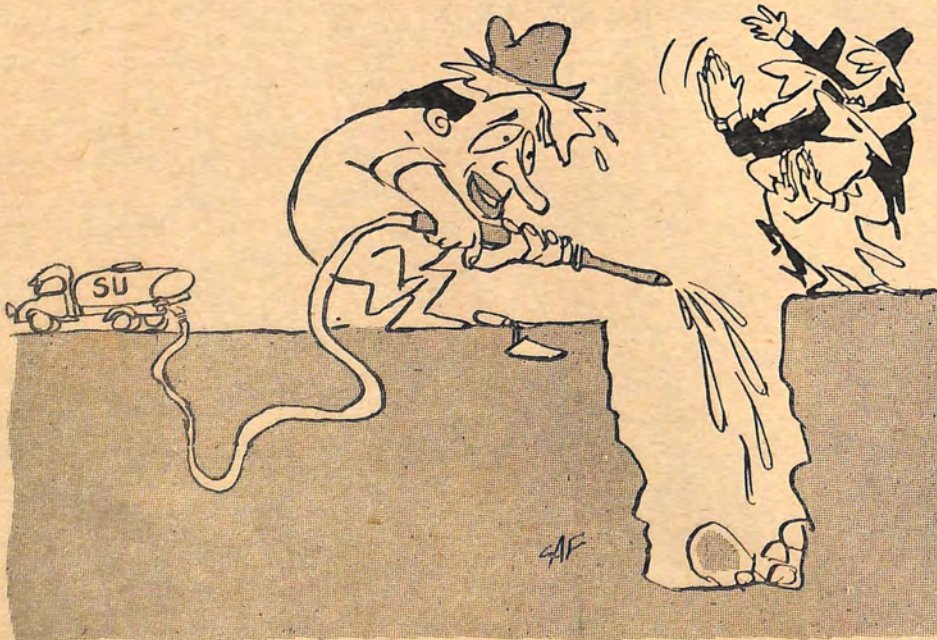
— Babaaa, ben demedim mi sana
burada şenlik var diye! Bak, itfaiye-
ci amcalar da geliyorlar... Hah hah
hah, amca tutuştu amca, kabak ka-
falı amca... diyordu.

İtfaiyecinin kucağında merdiven-
lerden inerken, hâlâ kahkahaları ba-
sıyor:

— Birakın yahu Dömbüllü'yü de
seyrederim, diyordu...

Muzaffer İZGÜ

Demirel süt fabrikasının temelini attı. — Gazeteler —

Yazısız

YELPAZE

Sokaklara feza isimleri konacak. — Gazeteler —

REFİK ERDURAN

Su hamallığı!

ÇAĞIMIZDA birçok şey gibi sanat da iyice cıvıdı. Yaratılan değerli eserlerin yam-sıra yutturmacalar gırla gidiyor. Son yıllarda Batının büyük merkezlerinde «olay yapmak» diye yeni bir marifet çıktı ortaya. Sanat adına yapılan bu çeşit gösteriler sırasında aklınıza gelebilecek —ve gelemeyecek— ne kadar acaplık varsa sergileniyor:

Acaip çalgılar çalınıp acaip şiirler okunurken acaip danslar yapılıyor, kızlar çirliçiplak soyulup acaip renklere boyanıyor, bazan da acaip projektörlerin ışığında şimdi teferruatım antat. mamın pek uygun düşmeyeceği başka acaplıkların tadı çıkarılıyor.

Yanlış anlaşılmasın, böyle şeylere karşı değilim. Hele ablâk hocalığı taslayıp yobazlık etmeye kalkmam herhalde dostlarımı pek güldürür. Tek yadırgadığım nokta, bu işlere sanat denilmesi.

«Olay yapma sanatı»nın kurucularından ve büyük üstadlarından biri Allan Kaprow adında New-York'lu bir «dâhi». Müthiş buluşları dillere destan olan bu zat geçenlerde bizim üniversitenin sanat festivaline geldi.

Civarda yalınayak başıkabak gezen, saç sakal uzatan, yılbaşından yılbaşına yıkanan ve her nedense böylelikle dünyayı düzeltere-bileceklerine inanan ne kadar zibidi varsa hepsi bayram ettiler haberi aldıkları zaman. Günlerece bunu konuşup birbirlerine müjde flettiler:

— Allan Kaprow geliyormuş! Burada olay yapacakmış!

Sonunda büyük gün geldi, dâhi hazretleri tesrif buyurdular. Ve tantanayla ilân edildi ki beklenen sanat ziyafeti, müminlere ertesi günün sabahında nehir kıyısında çekilecek.

Ertesi sabah karga kahvaltı etmeden ırmağa bakan yamaçlarda kocaman bir kalabalık toplandı. Utanarak itiraf edeyim ki «Dur hele, ne olacak?» diye o saatte o-

AY SOKAĞI!

— Nehirden su taşıyıp çukurlara doldurum!

O iş de tamam olunca herkes merakla beklemeye başladı. Bu sefer Mr. Kaprow bir kutsal törenin başrahibi gibi tavırlar takınarak yüksek bir yere çıktı, çukurları göstererek buyurdu:

— Şimdi bunlardan ırmağa doğru kanallar kazın!

Kan ter içinde soluyan müminler tekrar işe koyuldular. Hamaratlıkları sayesinde çok geçmeden kanallar da açıldı.

Çukurlar yüksekte olduğu için içlerindeki su hemen ırmağa aktı tabii.

Dâhinin sonuncu emrini ise doğrusu kimse beklemedi:

— Çukurlara tekrar su taşıyın.

Hazretin en inanmış görünen taraftarları bile birkaç saniye durakladılar. Ama sonra çoğu işe koyuldu yine.

Onlar durmadan boşalan çukurlara haldır haldır su taşırlarken Mr. Kaprow tünediği tüm-

sekten bir nutuk çekti ve özette şunları söyledi:

— Görüyorsunuz ki hiçbir iş başarmakta değiliz. Doldurduğumuz su tekrar ırmağa dönüyor. Tabiat da böyle yapar; denizlerden buharlaştırdığı suyu toprağa yağmur biçiminde döküp tekrar denizlere akıtır. Biz burada bu kadar uğraştıktan sonra dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmekle tabiatın davranışına katılmış oluyoruz ki en yüksek sanat da budur.

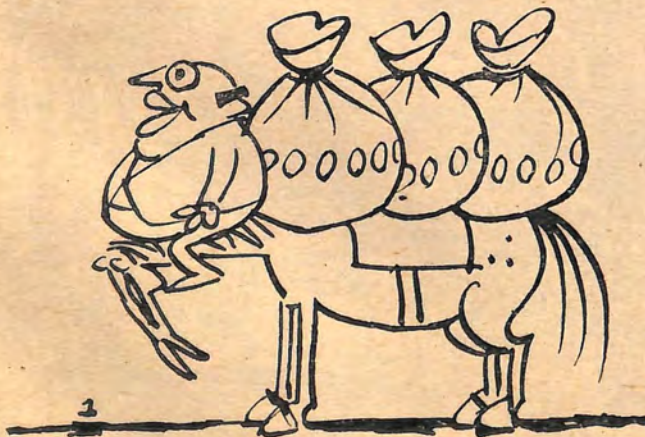
Tabii içimden herifin yedi kat sülâlesine söğerek ayrıldım oradan. Ama yolda bir şey hatırlayıp gülmeye başladım.

Eğer boyuna uğraşıp çabaladıktan sonra hep aynı noktaya dönmek yüksek sanat ise biz milletçe sanatın stratosferinde dolaşıyoruz demektedir.

Politik hayatımıza baksanıza: Tâ 1945 yılından bu yana işimiz gücümüz durmadan su koyveren çukurlara su taşımak değil de nedir?

Refik ERDURAN

Bir kaç ithalâtçı Kıratın sırtından refaha ulaşıyor. — Gazeteler —

Yazısız

YABANCI ajansların verdikleri bir sürpriz haberle yer yerinden oynamış, Ay'a ilk ayak basan Amerikalı astronotların başarısı ikinci derecede kalmıştı. Evet, Amerikalılardan çok önce çıktığı sanılan bir Türk vardı Ay'da! Bu tehlikeli yolculuğu hangi araçla gerçekleştirdiği ve hâlâ oralarda oturup ne beklediği bilinmiyordu ama, yeryüzünün belli başlı uzay merkezlerindeki alıcılar, Ay'dan gelen mesajları durmadan kaydediyorlardı.

Güçlü ülkeler, Türklerin çok gizli tuttuklarını sandıkları «Ay projesini» ele geçirmek için bütün ajanlarını seferber ederlerken, olayı yabancı kaynaklardan öğrenen yerli basın daha geniş bilgi elde etmek için Bakanlıklar arasında mekik dokuyorlardı. Fakat seçilmiş yurt gezileri başladığından bomboslu Bakanlıklar. Bakanlıklarda kimse yok diye, basın görevini yerine getirmeyecek değildi ya. Dünyanın ünlü rasathanelerini ararlardı. Uzun araştırma merkezlerinden tamamlayıcı bilgiyi alırlardı.

İngiltere'deki Jodrell Bank gözlem istasyonu ile Batı Almanya'nın Bochum rasathanesi görevlileri, «Ay'dan savrulan Türkçe küfürleri çıplak kulakla bile duymaktayız» derlerken, Kandilli Rasathanesinin güç belâ bulunan ilgililerinden biri:

— Ay'a mı çıkmış? Yahu deli mi bu adam, çıkacak daha alçak bir yer bulamamış mı? diye dövünüyor, aklından şüphe ettiği bu adamı tanımadığını söylüyordu.

Bilse bilse, Plânla Teşkilâtında çalışanlar bildirdi bunu. Telefonlar çalıştı, ziller çaldı, haberi yeni öğrenen ilgilinin ağzı açık kaldı!

— Nasıl olur birader? dedi. Plâna programa alınmadan nasıl gidirmiş? Kalkınma plânımızın bu beş yıllık döneminde Boğaz Köprüsünün temelini atılmış, İç Anadolu'ya kurulması kararlaştırılan balık konservesi yapacak fabrikaya dış yardım bulunması ve birkaç imam-hatip okulu temelini atılması var. Kim göndermiş bu adamı Ay'a?

Demek plânlamadan bile gizli tutulan bir denemeydi bu. Herhalde Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığını ilgilendiriyordu bu konu. İrili ufaklı bütün ülkelerin yöneticileri astronomumuzun başarısından dolayı Ankara'ya kutlama mesajları yağdırırken, basın mensupları yurdun dört tarafına dağılmış, Enerji Bakanını arıyorlardı.

Yurdun, büyük adam ayağı değmemiş bir köşesinde, propaganda konuşması yapmak üzere çıktığı kürsüde yakaladılar Bakanı. Elindeki kâğıtta, «Hızla kalkınma, iktidarımız sayesinde mümkün olmuştur arkadaşlar!» diye devam eden cümleyi içinden okuyup ezberleyen Bakan tam:

— Hızla kalkınma, iktidarımız sayesinde mümkün... derken dünyayı

ayağa kaldıran olayı gazetecilerden öğrenince:

— Olamaz arkadaşlar! diye bağırdı. Olsa bile buna ancak mucize denir!

Gazeteciler ısrar etti:

— Fakat Ankara'ya dünyanın her tarafından kutlama mesajları yağıyor... Buna ne dersiniz?

Alkış uğultusunu bastıran bir sesle:

— Bu konuda fazla bir şey söyleyemem arkadaşlar! diye demesine devam etti Bakan. Derhal Ankara'ya dönüp hükümeti olağanüstü toplantıya çağıracağım, gereken açıklamayı ondan sonra yapacağım!

Takvimler 1979 Temmuzunu gösterirken haber yurdun dört bir tarafına yayılmış, yer yer lehte ya da aleyhte gösteriler başlamıştı. Milletin bir kısmı bu başarıyı bayram olarak kutluyor, bir kısmı Tanrının işine burnunu sokan bir kâfiri kahrman ilan ettikleri için göstericileri yuhluyordu. Hükümet, haberin aslı astarı olup olmadığının tesbiti için saat başı toplantıyor. İçişleri Bakanlığı «Kardeşi kardeşe düşürecek kasıtlı ve millî menfaatlere zararlı haberler yaymak» la basını suçluyordu.

Bakanların demeçleri de birbirini tutmuyordu. Biri, kendisini sıkıştıran gazetecilere:

G Ü Ç L Ü Y Ü Z

— I —

Ardımıza düşünen vaziyeti berbattır;
Susuz çöller içinde vardır çift hörgücüümüz.
Takatımız tükenmez, hattâ her geçen günle
Arttı ve artmaktadır bizim çifte gücümüz.

— II —

Bekleyin durun siz, ayakkabı eskitin
Bizler için çok kolay, Meclis'ten koltuk kapmak.
Şimdi önümüzdeki seçimde hedefimiz
Koltukları bozarak Kırat'a eyer yapmak.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Tedbirsizlikten bir müze soyuldu. — Gazeteler —

giden bu insanla temasa geçip, kullandığı aracın plânı ve özellikleri hakkında bilgi edineceğiz, ya da haberleşmek mümkün olmadığı takdirde içinde bulunduğumuz güç durumdan kurtulmak amacıyla «Hükümete bilgi vermeden yola çıktığı» gerekçesiyle, bu adamı vatandaşlıktan çıkardığımızı bütün dünyaya ilan edeceğiz!

— Olmaz, dedi diğerleri. Madem Ay'a çıktı, elâleme güllünc olmak-tansa devlet tarafından bu yolculuk için görevlendirildiğini dünyaya yayalım, bize çektiği sıkıntının cezasını dönüşünden sonrasına bırakalım.

Bu da pek akla uygun değildi. Adamı kahraman ilan etsen, herkes önce ismini öğrenmek isteyecekti. Sonra bunu yolculuk plânları, kullanılan araç ve yakıt gibi önemli bilgiler izleyecekti.

— En iyisi, önce kendisiyle temas kurup, adını sanını öğrenelim, dediler.

Fakat ne rasathanenin hassas cihazları, ne memleketin telefonları, ne de Ankara ve İstanbul'un deneme yayını yapan televizyon kameraları bir işe yaradı.

İş yine polise düşüyordu. Bu adam yer yarılıp da dibine inmiş değildi ya... Ay'a gitmek için önce yurt dışına çıkması gerekiyordu. Yurt dışına çıkmak için de, birtakım formaliteyi yerine getirmesi...

Bir ekip Maliye Bakanlığının koştur, fakat hiç kimse Ay için döviz almamıştı!

Pasaport dairesinde, gümrük kapılarında da böyle bir kimsenin kaydı yoktu!

Hükümet üyeleri, «Ne yapacağız» gibilerden birbirlerinin yüzlerine baktılar.

— Daha fazla gizleyemeyiz, dedi biri. Ortada, bir kanunsuzluk var. Bizimle uzay konusunda ortak çalışma isteyen ülkelerin aracılığı ile bu vatandaşın adını, sanını, adresini öğreneceğiz, daha sonra en kısa zamanda yakalamıp yurda iade edilmesi için Interpole müracaat edeceğiz! Pasaportsuz yurt dışına çıkmak, gerekli döviz almamak, ehli-yetsiz araç kullanmak, gümrüğe mal beyanında bulunmamak nasıl olurmuş görsün bakalım!

Gazeteler, «Ay'a giden adamın yakalanması için Interpole başvurduk» diye manşet atarken, uzay araştırma merkezlerinden birinin haberleşme cihazının başındaki uzmanın sorusuna, Ay'a çıkan vatandaşımız şu cevabı veriyordu: «İsmim, İsmail Yaya... Ömrüm boyunca yediğim kazıkları birbirine ekleyerek geldim Ay'a... Bacaklarım kırılınsa bir daha dönersem hayat olduğu söylenen dünyaya!»

NOT: On yıl sonrasını hayâl ederek kaleme aldığımız bu fanteziye hiçbir politikacı alınmaya.

Vedat SAYGEL

— Lan, sen bizim evi bir bekçiye terkedilmiş milyonluk müze mi sandın?..

ankara

MEKTUBU

Nilmet ARZIK

İSTİFALAR

Seçim istifaları oldu üç Bakanlıkta: Adalet, ondan sonra efendim, İçişleri, ondan sonra Ulaştırma...

Dinçer, Bilgiç, Sükan...

Dinçer'i tanımam... Görünüşünden tanırım o kadar... «Koca reise», (bu ad takılmış Sadettin Bilgiç'e), sempati vardır. Sükan'la çok alıp vermem oldu... Sükan'ın Bakanlıktan çekildiği gün Ankara'daydım, veda toplantısında bulundum.

İlginçti, bu Süleyman Demirel'den fazla saldırılara hedef olan son İçişleri Bakanının toplantısı...

İçişleri Bakanlığının kitaplığı tam bir İçişleri Bakanlığı kitaplığıydı. Koşu sahası şeklinde masasıyla, çayır çimen yeşili örtülü. Duvarlarda hepsi ciltli kitap sıralamasıyla, ondan sonra efendim, son dört yıllık yayınların sergilemesiyle, bayrağıyla, büstüyle, duvarın bir köşesini kaplayan, bıyıklı bıyksız, saçlı saçsız, şakasıız ifadeli (aman ne şakasıız!) İçişleri Bakanlarıyla gelmiş geçmiş, Cumhuriyet devrinden bu yanakiler olduğuna göre, şu pot burunlu kişi, dudaklarını bıyıklarına perdeleyen Şükrü Kaya olmaydı!

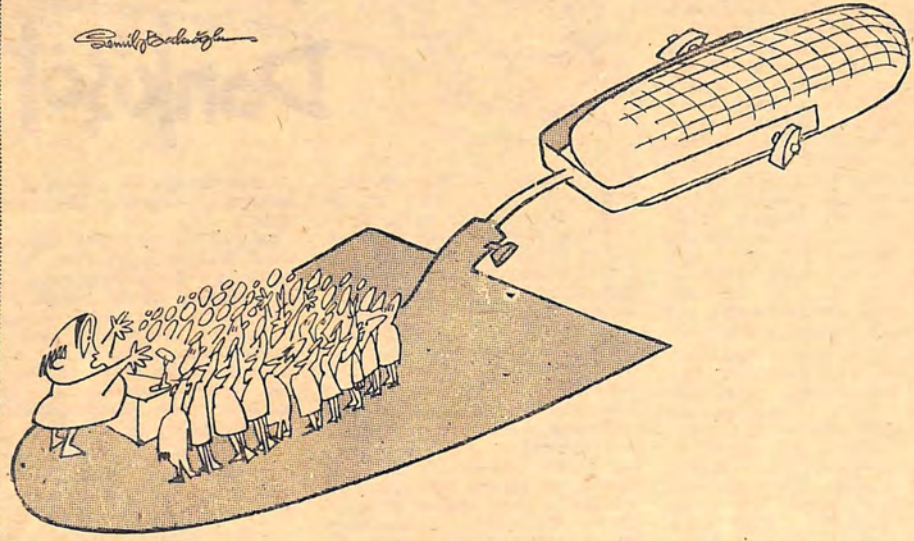
Ay, Cemil Uybadın (ihtiyarlığı üst katımızda geçti de ondan tanıdım). Emin Erişirgil, ay can mutluluğu, mal mutluluğu, yaşama mutluluğu, her türlü mutluluk üzerine serpil gergin (resimde) Orhan Öztürk, ay mâsum mâsum bakan (resimde) Ahmet Topaloğlu, kurnazlığını ciddiyete çevirmiş (resimde) Şahir Kuruluş... Tanıdık tanımadık yüzler... Fazla ışıltamayan!

O duvarda bir resimlik yer daha var... Faruk Sükan'ı bekliyor. O duvar bitince ne olacak?...

Bir köşede «haması» bir tablo...

Orbay, tandır kadar şapkalı bir İnönü'nün yanında. İnönü'nün yüzünde (ressamın verdiği ifade) kayalık... ve e-

Cemil Uybadın

— DEVAMI T.R.T.'de!..

rime tehlikesi de yok kayanın...

Faruk Sükan. kolay ayrıldı İçişleri Bakanlığından... Öyle bazı bildiklerimiz gibi «komalara» girmede. Anayasaca ayrılıyordu, seçimden üç ay önce...

Keşke bütün kabine üç ay önce ayrılmalı ve yerine teknokrat bir kabine getirilseydi, tamamiyle tarafsız, ama öyle şeyler olmaz bizde... Daha olmaz!

Önümüzde tandır tandır

Ruslar Ay'a sert iniş yaptı. — Gazeteler —

Yazısız

tatlılar tuzlular yığılmıştı, kimsenin dokunmadığı. Vişne suyu, limonata gezdiriliyordu.

Sükan dört senenin hesabını veriyordu o arada.

Bu hesap, ne bir savunmaydı alışık olduğumuz gibi, ne de bir saldırıydı, yine alışık olduğumuz gibi... Yapılanı söylüyordu, devletin güvenliğinden bahsediyordu...

Bir cümle göynüme kakıldı. «Anayasaca çekiliyorum» dedi. «Memnunum. Çünkü çekilince, yaptığım işleri, dışardan görmek imkânına sahip olacağım. Memnunum. Çünkü vatandaşlar değişiklik görmek isterler. Bu insanın bünyesinde...»

Sözler tam tamına belki bu değildi. Anlam buydu.

«— Kabine arkadaşlarınız da böyle düşünüyorlar mı?» diye sordum.

Güldü. Gülmekten başka cevabı yoktu besbelli.

Herkes de güldü. Onların da başka yapacak şeyi yoktu besbelli.

Gelmiş geçmiş İçişleri Bakanları, duvarlarda ciddiyetlerini muhafaza ettiler.

Tablodaki İsmet Paşa'nın yüzünde, (ressamın verdiği ifade) kayalık... Ve erime tehlikesi de yok kayanın...

Seçimin ağırları örülüyordu gölgede...

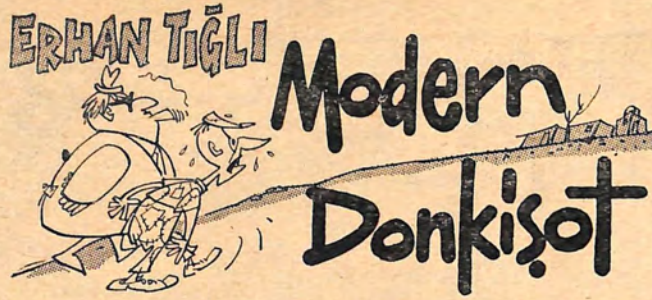
Nilmet ARZIK

BAY Bunalgın, köşkünün bahçesinde mahmur mahmur şöyle bir gerindi, silkindi. Gözlerini denize daldırdı ve sonra elini kolunu kaldırdı, beden eğitimi hareketlerine başladı. «Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur» diye esnedi, komşunun bıkınili kızına, ne kadar zinde ve de içinde olduğunu gösterdi. Sonra denize daldırdığı gözlerini oradan çıkarıp genç kızın vücudunda gezdirdi, kosünüsünü alfasını hesapladı, cebirini, geometrisini hayalledi, dudaklarına, yanaklarına, bacaklarına falan filân bakarak «Engeli arazilerde kiraz, elma, portakal gibi meyva ağaçları yetiştirmeli mi yetiştirmemeli mi, dağlar, tepeler, ovalar ormanlarla bezenmeli değil mi? Bitkiler mi insanlara benzer yoksa insan mı bitkilere! Şu kıza gezmeye çağırırsam gelir mi?...» diye düşünerek coğrafi, tarihi, vatani, hayati bilgilerini tarttı. Bir takla attı, amuda kalktı, derken yoruldu, sırt üstü yattı, güneş gözünü yaktı.

«Of, bıktım bu imgesel yaşantıdan, bunalıyorum. Jean Paul Sartre'ı okuyorum avunamıyorum, onun Türkçe kopyası Tekir Öflü'nün öykülerini ve de büyük ozan Elit Cinsever'in özdeksel şiirlerini, Öcü Aycan, İl-yan Terk'in soyut ve boyut yarılarını yutuyorum, sabah, öğle, akşam, su-lu ve de susuz, yemeklerden sonra. Ama iflâh olmuyorum. Diğer sanatçılar çok güdümlü, okursam özləri, sözleri yabancı geliyor, geceleri uykum kapıyor, rahatsız oluyorum. Ah, vah, evvahl! Nedeğim nedeğim, nere-lere gideyim. Yâr bana bir eğlence medet. Aşk enterese etmiyor beni, konsantre olamıyorum. Komşu ki-zının da topoğrafyasını ezberledim, sevisel eşlemeden artık eskisi gibi zevk alamıyorum. Bütün sinemalara gittim, görmediğim film kalmadı, ti-yatrolar da öyle. Kitaplar artık başı-mı ağrıtıyor, leb demeden leblebi diyeceklerini anlayıp okuduğum say-fayı yanda bırakıp kapıyorum. Ne yapsam da kendimi tatmin etsem, eyleme geçsem... Üniversiteye kay-dolup, boykot, yuh, taş, sopa, fruko savaşı mı yapsam? Sermaye koyup dükkân açarak, malları bire on fi-yatla satarak ticaret mi yapsam? Film mi çevirsem, vurdulu, kirdili, heycanlı, gözyaşlı, mezarlı, göbekli, yok yok, Avrupa, Batı özentisi...

Bir gazete, dergi çıkarıp vatandaş-lara nâciz bir hizmette bulunarak-tan, on kupona babadöl, yirmi ku-pona ev, arsa, para, pırasa ve de lö seyhat dö Fransa.. mı dağıtsam?

Zavallı babam çok çalışmış, gece-sini gündüzüne katmış, hiç çalıp

çırpmayarak, kimseyi soymayıp incitmayarak kazanmış, han, ha-mam, apartman... ne varsa yaptır-mış, bana yapacak hiçbir şey bırak-mamış. O yâr uzun boylu ben kısa kaldım, herkes bir şeyler yaptı, ben hava aldım. Şimdi ben nedeğim, ni-sleyeyim, nerelere gideyim, gireyim, öf ulan öf, pöf!...» diye uzun bir ti-rad attı, monolog yaptı, sonra de-rin bir nefes aldı. Ve derken efendim:

«Şimdiye dek hep biçimsel, kişisel oldum, artık toplumsal olaca-ğım, Anadolu, aç koynunu ben gel-dim, nerede koynunun yolu? Ne ya-payım, bir yardım cemiyeti kura-yım bari, köylere, âcizlere ve bunun gibilere. Vatan bizden hizmet bekli-yor, ey garip kardeşim, emekçim, iş-çim, dikişçim, makinistim, bitlim, Bitlislim... Nazlı nazlı akar Sakar-ya, vatan bizden hizmet beklemiş —bu gidişle daha çok bekler— bek-ler ya...» diyerek çok şiddetli bir nutuk attı. Nutuğunun şiddetiyle dalgalandı Akdeniz. Ne haşın bir nutuktu görseniz, teypte alıp sabah akşam millete dinletseniz...

«Köylere Yardım Cemiyeti» kur-maya karar verdi en sonunda. Hil-ton'da balo, parti falan vermeden, poz poz fotoğraflar çekirmeden, ga-zetelere «saygıdeğer havırsaverler» diye geçmeden önce bir köye git-meli, dertlerini iyice anlamalı, bazı bohem sanatçılar gibi kentin meyha-nelerinde içip içip sarhoş kafayla «Köy! Köy!» diye boşu boşuna ba-ğırmanın, köyün durumuna dikkat etmeli, ona göre eyleme geçmeliydi. Acaba Kadıköy'e, Erenköy'e mi yok-sa Alibeyköy'e falan mı gitmeliydi?

—Köy adı olarak yalnız oralarım duymuştum— Ama hayır, görmüştü, biliyordum buralarını. Bir misyoner gibi yola çıkacak, vatanın en üera köşelerinde yardım bekleyen köylere doğru uzanacaktı. Evet, gidecekti, o-ralara ışık götürecekti. Hemen eş-

yaralarını bavullarına yerleştirdi —el fenerini, çakmağını da almayı ihmal etmedi—

Az gitti, uz gitti, güç belâ, ağır aksak Sirkeci'ye gelebildi... Bir çı-ğırtkanın samimiyetle boynuna sarı-lıp, kolundan tutarak yolunu çevir-mesiyle bir otobüse bindi. Ve şöyle bir etrafına göz gezdirip, dedi, ya-nında oturan bin yamalı, ter koku-lu, traşı uzamış, dişleri kâmilan çü-rük, cepleri tümden delik, sesinde bir ezliklik gizli, adamcağzın birine:

— Sen köylü müsün efendi?
— Bana mı söylüyorsunuz, efendi diye, bey bilâder, sizin gibi böyle bilâkis, kerli ferli bir kişi, alay eder mi benimle? Ne feci...
— Tabii sana söylüyorum be kardeşim. Sizin gibi köylüler efendi-mizdir bizim.
— Estağfurullah beyim.
— Evet, efendisihiz, efendimiz...
— İltifat ediyorsunuz beyim, rica ederim, sağ ol.

— İnkâr etme işte be!...
— Aman efendim... Neyse, peki, aldım, kabul ettim hadi. Yalnız gız-mayın ama size bi soru sorayım mı?

— Sor efendim, sor. Bizler daima sizlerin emrinde ve hizmetindeyiz. Bir değil bin soru sor istersen.

— Sağol beyim. Sorum şu: Siz politikacı mısınız?

— Yok efendim, yok, ne münase-bet!

— Yâni oy filân istemiyor musu-nuz bendin?

— Hiçbir şey istemiyorum. Ben sizlerden almaya değil, sizlere bir şeyler vermeye geldim. Kendimi siz-lere adadım yâni kısacası.

— Allah! Allah! Türbelere mum adandığını duydum emme, böyle in-san adandığını hiç duymamıştım doğrusu...

— Ben kendimi sizlere adayanla-rın yalnız bir tanesiyim. Bütün şair-

ler sizler için yazıyor hep, hele top-lumcu olanlar, öyle geçinler... Ha, sen okuma yazma bilir misin?

— Evet beyim.

— Yaşsa be! Sizin köyde daha kaç kişi var böyle?

— Eh, on, onbeş kişi varızdır.

— Şimdi köyüne, yâni sine-i mil-lete dönüyorsun değil mi? Onlara daha yararlı olmak istedin, kentte öğrendiklerini köyde tatbik edecek, hemşehrilerini tenvir edeceksin. İlk fırsatta köye bir heykel diktirecek-sin, kadınların başlarını, erkeklerin gözlerini açtıracaksın, dans, sinema, tiyatro ne demek öğreteceksin...

— Valla o dediklerinden bi şey anlayamadım, kusura bakma. Ben işin aslını sana söyleyeyim mi?... İş aradım İstanbul'da, bulamadım bir türlü. Alanya'ya gideyim dedim, dolandırıcılara para kapırdım. Şim-di —gönlim boş, dudağımda hıçır-ık— geri dönüyorum köyüme... Si-nema, tiyatroya, dans edilen yerlere kendim gidemedim ki köylülere öğ-retebileyim.

— Ne dersin, ben de geleyim mi köyünüze? Öğreteyim mi bütün bun-ları sizlere?...

— Sahi mi söylüyorsunuz beyim?

— Beyim deme bana. Sen, ben yokuz biz varız, hem ogan hem kul-larız.

— Peki beyim...

— Cevap vermedin ya, istemiyor musun yoksa köyünüze gelmemi?

— O nasıl söz beyim, başımızın üstünde yerin var emme ne edecen oralarda? Davulun sesi uzaktan hoş gelir. Dura dura sıkılırsın bizim o-ralarda. Patlarsın; azıcık sevgin, il-gin varsa bizlere karşı, o da silinir gider, gözün görmek istemez hiç bi-rimizi...

— Ama ben sizi kalkındıracam, yardım edecem...

— Hangi birimize?... Toprak ku-rak —O da çoğumuzda yok— Ev vi-rane. Ne havası eyidir, ne suyu, has-talık, rezillik desen diz boyu ve yoktur içecek ikramiyeli boyalı ga-zozu aile boyu...

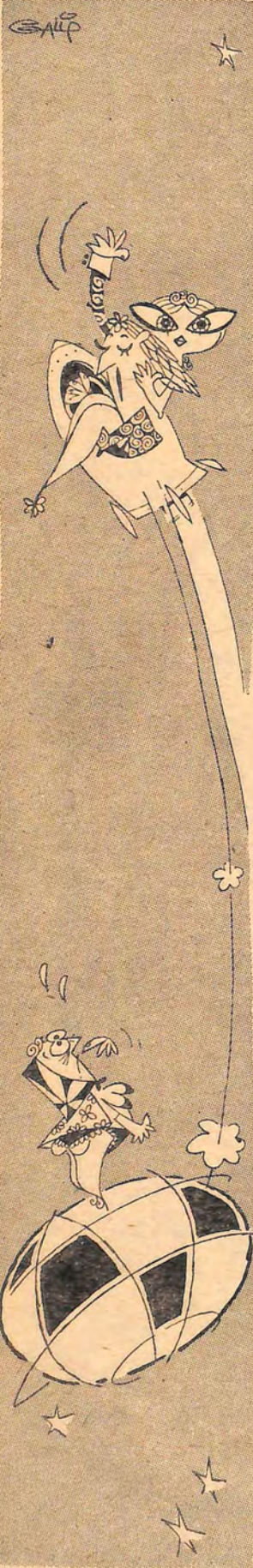
— Ama ben Yakup Kadri'nin «Ya-ban» ı, Reşat Nuri'nin «Çalıkuşu» olmak istiyordum...

— Heç bi şey olamazsın tek başı-na. Devlet kuvveti olmadıktan son-ra hayır etmez bizim oralar... Ne sineması, ne gazetesi vardır, senin görmenden, okumadan edemediğin. Ne doğru dürüst bir ekmeği ve de yemeği...

— Yapma be! Tüm özlemlerimi yitirdim öyleyse. Ama ne demiş şa-ir: «Gitmek de görmemek de o bi-zim köyümüzdür», demek ki gitme-

— Yakalandıklarının farkında değiller... Suçüstü yapmaya götürüyorum!..

— Herif, nereye?..
— Balayına!

— Yaşlandı ama, hâlâ erkekleri peşinden koşturuyor!

PAZARTESİ

Gittiler, döndüler

Amerikalı astronotların Ay'a yaptıkları gezinin üstünden epey zaman geçmiş olmasına rağmen, bizde hâlâ tazeliğini devam ettiriyor.

Taşıta biniyorsunuz, konu Ay! İş yerinize gidiyorsunuz, konu Ay!

Kahveye, lokantaya giriyorsunuz, konu yine Ay!

Hani bu yakın ilgiyi gördükten sonra, uzay çalışmalarına başlamak için daha ne beklediğimizi düşünmeden duramıyor insan.

Bilgi ise, bizdeki bilgi sanırız dünyanın en ünlü bilim adamlarında yoktur.

Araç ise, elimize fırçayı boyayı alıp hangi minibüsün, otobüsün altına «Apollo» yazsak, evvelallah Apollo olur.

Eh, geriye bir gözlem merkezi kurmak kalıyor ki, onun da pek önemi yok.

Ay'a yolculuk programını Amerikalılar yürütüyorsa NASA'dan; alıştığımız üzere biz de yönetiriz MASA'dan!

Şimdi yaptığımız gibi yâni.

SALI

Adamına göre

Gazeteler, öldüğü sanılan Akhisarlı bir vatandaşın, ölmediğini ispat etmek için, yaşadığını Belediye hoparlörleriyle ilân etmek zorunda kaldığını bildirirken, Devlet İstatistik Enstitüsü açıklıyor: «Türkiye'de 150 çeşit ölüm sebebi var.»

Biliyoruz baylar biliyoruz. Birincisi, insan gibi rahat döşeginde hayata gözlerini yummaktır; yüzüncüsü, yaşadığını her Allahın günü ilân etmek zorunluluğunu duymaktır.

Ne yaparsınız, bir dünya ki, bazısı öldüğü halde yaşıyormuş

gibi parlak sözlerle anılır, bazı kimse yaşadığı halde ölü sanılır!

Yüzelli çeşit ölümün içinde en acı olanı da, bu sonuncusu olsa gerek.

ÇARŞAMBA

Yine mi girecek?

Telefon Başmüdürlüğü açıklıyor: «Sessiz telefonlar hizmete girecek!»

Hay ağzınızı seveyim. Şu sessiz telefon nasıl bir şeyse hizmete sokun da, kurtulalım saatlerce düdüklü bekleyip, gazelhanlar gibi avaz avaz bağırma derdinden. Müjdelediğiniz sisteme dünden razıyız biz. Sesimizi duyurmak için ter ter tepineceğimize, karşılıklı geçip dilsiz vatandaşlar gibi işaretliyoruz.

Telefonlar yüzünden sesi soluğu kesilmiş insanlara, bundan daha yararlı hizmet olur mu?

PERŞEMBE

Hoca misali

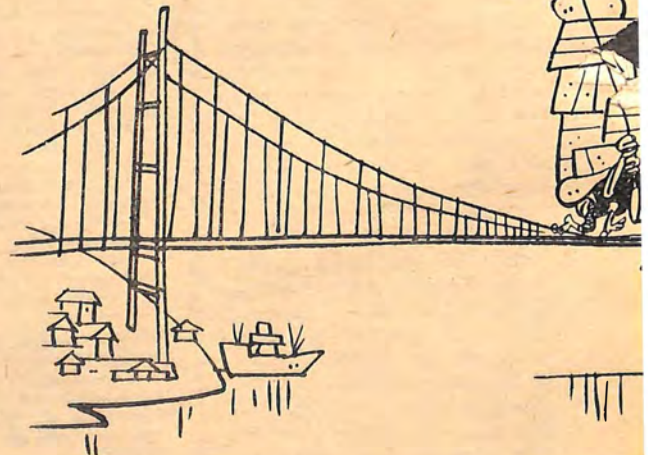
Seçimlerin yaklaştığı şu günlerde, politikacılarımızın arasında ki propaganda yarışı bir kızıştı ki görmeyin!

Mübarekler gezi yapmıyorlar da, köşekapmaca oynuyorlar sanki Partilerden birinin konuşmacısı Doğu'ya mı gitti? Haydi ardından diğerleri... Derken karşılıklı konuşmalarla başlıyorlar işe, birbirlerini yerin dibine batırmakla kalkıyorlar finiş! Bir küfürleşmeleri eksik hani. Gazete haberlerinden öğrendiğimize göre, yurdumuzu ziyaret eden yabancılar da bizler gibi, politikacılarımızın arasındaki düşmanlığın nedenine akıl erdirememiş olacaktı ki, gezisini tamamlayıp memleketine dönen bir İngiliz, «Türkiye görülmeye değer bir yer. Fakat yarını bugünkü politikacıların ellerindeyse, kalkın-

Yaz sonunda seçimler

— Seninki seçim propa

Yazıs

ndasına başladı bile!..

mayı daha çok beklerler!» demiş. Adamcağızın açıklaması, ünlü Hocamızın bir fıkrasını hatırlattı bize.

Satmak istediği eşeğini panayıra getiren Hoca alıcı bulur, pazarlıkta uyuşur, fakat huysuz eşek kimseyi sokmaz yanına. İsteklilerden birini ısıtır, diğerine okkalı bir çifte savurur, üçüncüsünü alır altına hamur gibi yoğurur! Camını güç belâ kurtaran dördüncü:

— Aman Hocam, der. Şu mereti al git başımızdan. Hayvanın böyle huysuzuna alıcı çıkmaz!

Derin derin içini çeken Hoca, dertli dertli cevap verir:

— Yahu zaten satmak için getirmedim. «Ümmet-i Müslüman görsün de, elinden neler çektiğimi anlasın» dedim!

Politikacılarımızı omuzlara alıyormaydan, meydanlara salıyorsak valla! hi bizi kurtaracaklarını sandığımızdan yapmıyoruz. Dillerinden

neler çektiğimizi cümle âleme göstermeye çalışıyoruz!

CUMA

Biz de şaşırıdık!

62 yaşındaki bekçisi bilinmeyen kimseler tarafından öldürülen İzmir Müzesi soyulmuş! Tahminlere bakılırsa, zarar en azından elli milyon lira!

Hani üzülmemiz mi, sevinmemiz mi gerekir biz de şaşırıdık doğrusu!

Bekçinin başına gelenler gözlerimizi yaşırtıyor, müzenin başına gelenler insanı şaşırtıyor!

Demek söylendiği kadar fakir değilmiş ülkemiz. Hovardalıktan olacak, 50 milyon liranın korunmasını gözleri görmeyen silâhsız bir bekçiye vermişiz.

50 milyon, bizim için paradan sayılsaydı başında gece gündüz nöbet beklerdik, ihtiyarın önemi olsaydı 300 liralık maaşının ya-

runa hiç değilse bir de silâh eklerdik!

Neyse, «Başımızın gözümüzün sadakası olsun» diyelim ve diğer müzelerimizin soyulacakları günleri bekleyelim!

CUMARTESİ

Ne zoru vardı acaba?

Günün konusu, yine İzmir soygunu!

Topkapı Sarayı müdürü açıklıyor: «İzmir Müzesi gibi, Topkapı Sarayı da her an soyulabilir!»

Basın açıklıyor: «Soyulan İzmir Müzesinin ihtiyar bir bekçisi ile pash bir kilidi vardı.»

Ve bir saat içinde müze cascavlak kaldı!

İzmir Müzesi Müdürü açıklıyor: «Biz bütün müze bekçilerine sık sık tembihte bulunduk: Aman kapıları açmayın dedik. Her türlü ihtiyacınızı içeride karşılamamız için, sizlere tuvalet de yaptırık. Bu kadar uyardıktan sonra...»

Ve bu kadar fedakârlıktan sonra sen tut müzeyi soydun! Suçlu mu?...

Soygun anında tuvaleti kullanmayı akıl edemeyen bekçi elbette suçludur.

PAZAR

Saray ve ötesi

25 milyon lira harcanarak İstanbul'a bir Kongre Sarayı yapılıyor.

Şark'ta böyle olur halka hizmet. Baktın millet geçim sıkıntısı çekiyor, kurarsın sarayı!

Baktın sıkıntı sona ermedi, bir saray daha dikersin. Sonra başlarsın isimlerini saymaya: Topkapı Sarayı, Dolmabahçe Sarayı, Kültür Sarayı, Belediye Sarayı, Kongre Sarayı...

Sermayeyi saraylara yatırdığımızdan olacak, Zap Suyuna kurulacak köprü için halk yatırırmekineğinden kestiği parayı!

— Yeni bir sevgili bulmuş da, eskileri atlatmaya çalışıyor!

İbrahim
ŞARAC

Yazısız

Kartal nasıl havalandırılır? RIFAT ILGAZ

MESRUTİYET Kiraathanesinin Nizamettin beyi, bugünlerde yine Komiteci Nizami Yalçın kesilmişti! Ay yolcuları yola çıktığı günden beri radyo başından ayrılmıyor, sanki inişleri kalkışları o yönetiyor, yörüngesinden çıkan ana gemiyi yerine yeniden oturtuyordu.

İki Ay yolcusu, Kartal'dan inip de Ay'da yürürken radyonun sesini bastırıp nutuk çekmeye başladı: «Gider bu adamlar... Ay'a da gider, güneşe de!»

Öğretmen emeklisi Cemal Zülfü bey:

«Uğurlar olsun Nizamettin bey!» dedi, «Yine nereye gidiyorsun, Süveyş'ten geçip Mısır'a mı?»

Nizami Yalçın'ın eski İttihatçılığına dokunmak istiyordu İkinci Dünya Savaşı'nın jandarma komutanı Barlas:

«Hayır, Süveyş'ten değil, Tobruk'tan geçip de...» dedi, «Rommel'in peşine takılaraktan!»

Öğretmen Zülfü bey yolunu sapıtan konuşmayı yörüngesine oturtmak için:

«Almanlar sağlıklarında Kahire'ye gidemezler ama...» dedi, «Böyle Ay'a giderler işte!»

Biri lâf karıştırdı gerilerden: «Braun da Braun'muş haat...»

«Bu iş yalnız bir Braun işi değil, teknolojiyi zaferi. Elektronik beyinler her şeyi kılı kırk yararak hesap ederken Ay'a gitmek de iş mi yani? İnsan gözüni karartıp, uzay gemisine bir oturdu mu haydi Allah selâmet versin... Ver elini Ay!»

«Ama Braun dedi ki...»

«Ne dedi?»

«Ne kadar teknik ilerlerle ilerlesin, bu işler insansız yürümez dedi.»

«Senin elektronik beyin dediğin makineyi geliştiren, bu duruma getiren kim, insan değil mi? Doğru söylemiş Braun.»

Vali emeklisi Hürşit bey, bu zaferi soyut insan kavramının içine kitleyip bırakacaklardan değildi.

Her şeyin gün ışığına, daha doğru-su Ay ışığına çıkmasını istiyordu: «Yâni...» dedi, «Zafer kimin, onu söyleyin siz. Almanların mı, Amerikalıların mı, yoksa?»

Nizami Yalçın: «Braun hangi millettense, zafer onun.» diye kestirip attı.

Barlas yeterli bulmadı bu açıklamayla:

«Yolculuğun bilet parasını kim veriyse!» diye Nizami Yalçın'ın lâfını ağzına tıkmak istedi, «Açık söyle kim kazandı zaferi!»

Genç ozan Yılmaz İzbilen emeklilerin konuya el koymalarına kızmış olacaktı ki, bir yörünge ayarlaması yapmak için:

«Aydedenin sakalı, dünya çocuklarının eline geçti!» diye bir atılım yaptı. Bu, konuya girmek içindi sadece. Delikanlı lâfın yularını eline geçirdi mi, bırakmazdı bir daha. Nizami Yalçın radyonun düğmesini açtıkça açtı, böylece Aydedenin sakalını kurtardı. Yılmaz'ın elinden.

Radyo, Kartal'ın Ay'dan ayrılması müjdesini veriyordu:

«Ay'dan havalandan Kartal...»

Üniversiteli Tuncer bağırdı: «Yanlış!»

«Ne yanlış be! Yâni havalandı mı Kartal?»

«Kartal nasıl havalandırılır? Hava mı var ki Ay'da? Ay'dan uzaylandı demesi gerekirdi spikerin!»

«Haa!... Bak, bu doğru işte!...»

«Doğru tabii... Sonra Aldrin'in havadan sudan konuşması da yanlış! Havanın suyun bulunmadığı yerde, nasıl havadan sudan konuşulur!»

«Evet, evet! Dereden tepeden konuşular diyecekti spiker!»

«Bu da yanlış! Tozdan topraktan demesi daha doğru olurdu. Ay'da tozdan topraktan başka ne var ki?»

Radyonun spikeri anlatıyordu:

«Bir sandık taş... Bir sandık toprak... Bir şişe de güneş rüzgârı getiriyorlar beraberlerinde...»

«Bir de Ay tozu...»

«Aman, aman!... İstemiyoruz Ay tozunu!...»

Zülfü bey:

«İşte bu yüzden...» dedi, «Elektrik süpürgesiyle bir temiz süpürmüşler üstlerini başlarını... Kartaldan ana kabine geçerken...»

«Demek Ay tozu getiriyorlar?»

«Hayır, getiriyorlar... Bunun yerine taze taze, serin serin güneş rüzgârı... Kışın güneşini, yazın da rüzgârını kullanmamız için!»

Topsakal Hüdaî:

«İnsanoğlu Ay'a ayak bastığı gün...» diye başlayınca, takıldı Zülfü bey:

«Demek inanıyorsun, ayak bastığına?»

«İnanmayıp da ne yapacaksın, bizim Süleyman bey resmen ilân etti! Gece uykum kaçtı, bütün gece Ay'a bakıp lâhavle çektim! Ben bakınca, Ay kızardı kızardı, ateş parçasına döndü!»

Üniversiteli Tuncer:

«Kızarmış değil, Hüdaî efendi, dedi, «Kızmış olacak!»

«Neden kızsın?»

«Ay ne bilsin gelenlerin barış için geldiklerini...»

«Hayır Tuncer'ciğim!» dedi Zülfü bey, «Ay kıza kıza Armstrong'un, önce sol ayağını bastığı için kızmıştır, hem de besmele çekmeden!»

«Radyo yeni bir haber daha veriyordu:

«Ana gemiye kenetlenen Kartal, yolcularını aktardıktan sonra boşluğa bırakıldı!»

Nizami Yalçın:

«Geliyorlar!» diye bağırdı, «Yaşasın. Gittiler, geliyorlar kazasız belâsız!»

«Kaza da olmaz belâ da!» dedi şoför Cemil, «Tam uykularını alıp öyle geçiyorlar direksiyonun başına... Bizim gibi uykulu uykulu araba kullanmıyorlar! Üç kişi var içeride. Uykusu gelen çekiliyor geriye... Geçen gün kamyonla Urfa'ya kadar gittim geldim. Gözlerimi kırpmadan Allah sizi inandırсын!... Ay'a gitmek de iş

GÖNÜL BİLMECELERİ

Aşmış uzak bir yeri,
Yolculuktan yorulmuş?
Sevgilimin sözleri
Buraya doldurulmuş?

— Aşk mektubu.

Dudağına bakarken
Kız; gönlümüz ne ister?
Onda böyle zevk varken,
Âşıklar yine ister?

— Öpücük.

Kıvrılınca yukarı
Sarı gölgesi kalbi?
Saphyorsun onları
Kalbine oklar gibi?..

— Kırpıklar.

Bir damla parlak sudur,
Ben bu suya gireyim?
Kendimi —arzum budur—
Hep bu suda göreyim?..

— Gözbebekleri.

Benzer, ey güzel peri;
Yüzün noktalı Ay'a?
Bu siyah incileri
Kim bırakmış oraya?..

— Siyah benler.

Geçti haftalar, aylar;
Yolu yok kavuşmanın?
Keşfetmeyecek ne var:
Aksidir buluşmanın?..

— Ayrılık.

Küçük bir tekerlek,
Altın, yirmidört ayar?
Nikâh ne gün diyerek,
Gençler günleri sayar?..

— Nişan yüzüğü.

O güzel kız her zaman
Bu armağanı takar?
Yüreğini açarsan
Bir gencin resmi çıkar?..

— Kolye.

Uçlarında görünür
Hep birer damla alev?
Onları alınma sür:
Beni biraz okşa, sev?..

— Parmaklar.

Eskiden çok faylaydı,
Ama şimdi eksildi?
Kızlar bu yükten caydı,
Ortasındı kesildi?..

— Saçlar.

Yaşar kimi kalpte az,
Kimi yıllarca uzun?
O olmazsa meşk olmaz,
Gıdası ruhumuzun?..

— Aşk.

Eller birleşti hemen
Gençler «Evet» deyince?
Yapılmış eskiden
Tamam üç gün, üç gece?..

— Düğün.

Necdet Rüştü EFE

Buğday üretimi bu yıl da tahminlerin çok altında. — Gazeteler —

Rifat ILGAZ

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1973 — YIL: 1999 * EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ *

James Bond'u bile arakladılar! Interpol ardiye mi oluyor?

DÜNYANIN çeşitli yerlerindeki en büyük müzelerin hızla soyulması üzerine derhal izinli gittiği Jamaica'dan çağrılan meşhur gizli ajan James Bond, Jamaica hava alanı tuvaletine girmiş fakat bir daha tuvaletten çıkmamıştır... İşe hemen el koyan Interpol ajanlarından Maks Linder, tuvalete girince James Bond'un kayıplara karıştığını hayretle görmüş, belki düşmüştür diyerek klozetin içine bakmışsa da sadece «Lütfen sifonu çekiniz» yazılı bir kâğıttan başka bir şey görememiştir... James Bond'un müze soyan şebeke tarafından kaçırıldığı sanılmaktadır...

İTERPOL NE OLACAK? — Bu da soru mu demeyin?... Çünkü yüz kadar müzenin ve galerinin soygunundan bir netice çıkaramayan Interpol'un çok yakında kapatılarak ardiye yapıla-
cağı gizli gizli söylenmektedir. Interpol başkanı Mösyö Charpantier, «— Ce plus secret de gangster pour la müse et donne notre travail empoisonné le polis general» demiştir... Bunun Fransızca ne mânâya geldiğini, her halde Fransızca bilenler anlarlar...

DERHAL TUTULMALII

Evet tutulmalı... Eski eserlere, müzelere karşı yapılan bu saygısızlığın cezasını kimse neden vermiyor?... Müzelerde alarım yokmuş... Birer zil de mi koyamazlar?... Benim evimin kapısında bile zil var... İsteyen gelip çalabilir... Bu kadar lâkaytlık olmaz... Hırsız şebekesinin bir haftada onbeş müze soyması rekorudur, aşkolsun... Eski eserleri koruyamıyorlarsa, bari yerilerini yerine koysunlar... Milyonlarca lira kıymetindeki bu eserlere kimse sahip çıkamıyorsa bana getirsinler tavan arasına koyayım... Bu şerhler yarın sabaha kadar derhal tutulmalı... Onların nerede olduğunu herhalde bir bilen vardır... Neden ondan öğrenmiyorlar?... Son defa söylüyorum, ya bu hırsızlar tutulur, ya tutulmaz... Cevabımızın ne olacağını bekliyoruz beyler.

BAHAHATİN BAHRİMUHİT

LOLA MODESTİ DE KAYIP — Gizli şebekenin izi üzerinde olduğu sanılan meşhur kadın detektif Lola Modesti'nin kaçırıldığı kızın anası tarafından dün Brüksel'de açıklanmıştır... Lola'nın annesi Fahriye hanım ağlayarak şunları söylemekten geri kalmamıştır: «— Lola öyle kuru gürtlüye pabuç bırakacak kız değildi... Dün, Anna ben arkadaşım Nebahat'e elbise biçmeye gidiyorum diyerek, evden çıktı... Gidiş o gidiş... Bir daha gelmedi... Zaten iki gündür evin önünde bir süt kamyonu duruyordu... Kızımı seni süt banyosu yapacağız diyerek kaçırılarsa neyse...» demiştir... Lola'nın nerede olduğunu bilene annesi bir cins Van kedisi verecektir...

SIRA KİMDE? — Meşhur detektiflerin ve ajanların şebeke ta-

LOLA MODESTİ

rafından ortadan kaldırılmalarının sonra, bütün meşhur polis hafiyeleri evlerinden çıkamamakta ve birbirlerine telefonla, «Acaba şimdi sıra kimde?» diye sormaktadırlar... Fakat bütün bu sorular cevapsız kalmaktadır... Cevabın postadan çıkacağı ihtimali de zayıftır...

Müze şeytanı tekrar sahnede

Müze müdürü Şakiri bağlayıp "Bunu çal-
madık çünkü ciğeri beş para etmez,, diye
yazdılar.

İŞTE ŞEYTAN!

Müzenin damına çıkınış, belki de resmi geçidi seyrediyor.

Dün gece yine meşhur müzelerden Antika Eserler Müzesi soyulmuş, müze şeytanı diye nam salan şerir ve adamları tam yüzyirmi kalem eşyayı kâğıda sararak ortadan kaybolmuşlardır... İşin en acı tarafı müze müdürü Şakiri de bağlayan müze şeytanı âdeta bütün polisle dalga geçmiş, müdürün yakasına, «Bunu çalmadık, çünkü ciğeri beş para etmez» diye yazmıştır.

İKİ BEKÇİ DE UYUTULMUŞ — Müzeyi bekleyen otuz senelik emektar iki bekçinin Antipomatpatasyummanganatla uyutduğu tesbit edilmiştir... Müzeye damdan giren Şeytan ve adamları hiçbir iz bırakmadıkları gibi gayet sessiz çalışarak kimseyi rahatsız etmemişlerdir...

NELER ÇALINDI? — Çalınan kıymetli eşyanın listesi aşağıdadır:

Zübeyde Sultanın sırf irmikten mâmul گردانلیğı...

Kaşıkcı elması — Otuz yedi kırat, elli gram...

Üçüncü Selâhattin'in tenkiye takımı — Sırf altından olup marpuçu kehribardır...

Üç büyük elmas işlemeli mangal — Bu mangallar Pervari meydan muharebesinde Kaldellilerden ganimet olarak otuzbeş liraya alınmıştı...

Balabanoğlunun kalkanı — Bu kalkanın değerine değil ağırlığına paha biçilmiyordu. Bu zamana kadar kimsenin kaldıramadığı bu kalkanı hırsızların nasıl kaldırdığı hayretle müşahade edilmiştir...

Damlacık yakutu — Muhammen bedeli bedestende 50.000.000 olarak konulan bu yakutun bir benzeri daha yoktur... Üstünde tam binbir renk ışıdamaktaydı... Yazık...

Çeşitli boyda heykel — Bu heykellerin içinde Odinisin, Heroslikisin, Apollonun ve Napolyon'un heykelleri de vardır...

Ayrıca muhtelif boyda çalınacak ve kırılacak eşya...

ÇOK RAHAT KAÇTILAR — Müze Şeytanı ve adamlarının soygundan sonra gayet rahat kaçtıkları, hattâ bir ara müzenin kar-

şısındaki köftecide birerbuçuk köfte ve birer piyaz yedikleri anlaşılmıştır... Hırsızları kaçırın kamyonun üstünde «Müze Soyma Anonim Şirketi» yazması bile polislin dikkatini çekmemiştir... Polis bunu bir şaka sanmış, hattâ

Şakiri'e bak da süngüye davran!

hırsızlarla, «Burada ne yapıyorsunuz, yoksa müzeyi mi soyuyorsunuz?» diyerek şakalaşmıştır...

KÂNİ BEY İSTİFA MI EDECEK? — Müzeler başmüdürü Kâni beyin artık istifa etmesi gün meselesidir... Fakat Kâni bey Yakacak'ta senelik izinde olduğundan bir türlü istifa edememektedir... Bir emirle Kâni beyin Yakacak'tan getirilip zorla istifaya zorlanacağı söylenmekte ise de zor kullanmak doğru değildir... Mâlûm kırk yıllık Kâni olur mu yâni?...

— Aman Allah daha âlâ etsin. Yâni şu anda memnunsun.
— Her zaman memnun olacağım. Uvâu ayağımı bir, dersin çıkıkcı. Sonra yaptı bir ciğer kızartma, dersin en birinci aşçı. Hele kahve, içersiniz görürsünüz şimdi.
Süleyman bey:
— Oh oh, pek sevindik, dedi.
Hayriye hanım kahveleri getirmişti. Karısını gören Dehri efendi:
— Methederdim seni, dedi. Söylüyorum onlara ne güzel kahve yaptığını.

Hayriye hanım, bir genç kız gibi:
— Amaan Dehri efendi, ilk günden şımartıyorsun beni, dedi.

Kahveden bir yudum çeken Süleyman bey:
— Sahi sahi, dedi. Vallahi övülmecek gibi değil. Şu kahvenin güzelliğine bak. Nasıl Yakup bey?
— Fevkalâde...

İki üç gün diyorlardı ama Dehri efendi ancak bir hafta sonra ayağa kalkabili. Üstelik hâlâ topallıyordu... Yataktan kalktığı ilk gün Hayriye hanım tutturdu:

— Seni yıkayacağım, diye...
— Şeker karıcığım, ayağım biraz daha iyi olsa da o zaman yıkasan?

— Aaa, hiç olur mu ayol? Keçi gibi kokmaya başladın bile. Ben hem öyle güzel bir kese aldım ki... Bunu hususi olarak Antakya'da yapıyorlarmış. Şöyle insanın vücuduna iki kere sürdün mü, ne kadar kiri varsa alıp yürüyormuş. Sonra, yeni bir sabun bezi de aldım... Bak-sana ayol, lif lif... Bununla sabunlanmak, şu keseyle keselenmek, insanı gençleştirir, gençleştirir... Dün geceyi biliyorsun ya!...
Dün gece hatrına gelince Dehri efendi kılkırmızı oldu...

Hayriye hanım:
— Haydi haydi utanma, dedi. Ben seni bir güzel sabunlarım, bir güzel keselerim, sonra gıdali yemekler, utanmana hacet kalmaz bir daha...

Hayriye hanım banyoyu hazırlamış, tam iki teneke su ısıtmıştı Dehri efendiyi yıkamak için. Dehri efendi iki teneke suyu görünce:

— A be bu iki teneke sıcak suyun hepsi de banadır?
— Sana tabii. Bir tenekesi geçen hafta için, bir tenekesi de bu hafta için... Haydi soyun da otur şu iskemlenin üzerine...

Dehri efendi soyundu... Dehri efendi soyundukça, karısı:

— Tuu tuu, şuna bak, şu vücuda bak, dedi durdu. Ayol senin şişmanlaman gerek. Hiç olmazsa bir altmış kilo, altmışbeş kilo. Sonra ölürsün vallahi!

Dehri efendinin yüreği hırp etti:

— Ne, ölürüm?
— Ölürsün ya... İnsan bu zayıflıkla, bir de yeni evlilik... Olmaz vallahi. Bugünden tezi yok şişmanlamaya bak. Ben bir taraftan, sen bir taraftan.

Dehri efendi, içinden:

«Evet evet, sen bir taraftan, ben bir taraftan, üç aya kalmaz Dehri boylar öteki dünyay» dedi.
— Evet sultanım, sen bir taraftan, ben bir taraftan şişmanlamanın çaresine bakalım. Sonra olacağım bir çöp!

— Çöp ya... İstersen dur sana kaburgalarını sayayım... Aaa, hiç görmemişim vallahi böylesini, ayol insanın eline geliyor bu kaburgalar. Bak bak, şu üçüncü meselâ, rahat rahat tutuluyor...

— Gıdıklanıyorum Hayriye hanım...
— Tam gıdıklanmanın zamanı... Şöyle kendini rahat bırak, kapa da gözlerini, sabun falan kaçmasın...

Hayriye hanım, sanki kurbanlık bir koyun kesecekmış gibi kollarını sıvadı ve:

— Ya Allah! diyerek ilk tas suyu döktü. Suyu dökmesiyle Dehri efendinin sıçraması bir oldu:

— Çuk sıcaktır Hayriye hanım!

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

— Başka türlü kirin nasıl çıkacak?...

— Ben yıkanırđım hep ılık suyla...
— Sonra da kokardın keçi keçi...
Dehri efendi:

«Bu keçi de nereden çıktı?» diyecekti ama, suyun ısısı biraz daha yükselir diyerek korktu, sesini hiç çıkarmadı...

Hayriye hanım, iri ellerinin tüm kuvvetini Dehri efendinin kafasında kontrol ediyordu. Öyle bir sabunlayışı, öyle bir o Dehri efendinin üç tel kalmış saçlarını karıştırışı vardı ki, Dehri efendinin başı, Hayriye hanımın ellerinin hareketine uygun olarak bir bu yana, bir o yana düşüyordu... Sanki dayak yiyordu Dehri efendi.

— Aman sultanım, başım kopa-cak!...

Fakat Hayriye hanım bızın almıştı bir kez... Onu hiçbir kuvvet durduramazdı. Onda temizlik bir ihtirasti... Hele bir insanın temizliği, onun için ihtirastan da öte, ilâhi bir

şeydi. Onun için kendinden geçmiş dervişler gibi soluyarak, ılayarak, arada bir Dehri efendinin yana kaçan başını şap diye yakalayarak yıkıyor yıkıyordu...

Dehri efendi:

— İh!h!h, dedikçe, onu kulaklarından yakahyor, kendine doğru çekiyor, ihnu, bir iki tas su ile boğuyordu...

Dehri efendi, kendisini bir filmde gördüğü işkence odasındaki suçluya benzetiyordu... Suçluya ne yapmış-larsa söylememişti... İçinden:

«Tuh, getirselerdı bizim Hayriye hanımın yanına, katsalardı onları banyoya, bülbul olurdu bülbul» dedi.

Şimdi de tırnaklarını geçirmişti Hayriye hanım Dehri efendinin vücuduna. Kazıyıp duruyordu.

— Aman Hayriye hanım, çizildi her yanım!

Duyan kim? Hayriye hanım duycaktı ha!... Neden sonra:

— Ayağa kalk! diye emir verdi.

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır . Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur . Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no 1, kat: 3
Telefon: 2766 00 - 2766 01, İstanbul

(Basın : 60864 — 129)

Ortalık Neden Karıştı ?

Arkadaşınız Vedat Saygel'in yaşadığımız ortamı hicveden şaheser kitabı.

ORTALIK NEDEN KARIŞTI'yı okurken bol bol gülecek, derin derin düşüneceksiniz.

— Bütün kitapçılarda —

(Ak : 131)

Dehri efendi, o kadar yorgun ol-masına rağmen zıp diye dikildi, aya-ğa kalktı...

— Duvara dayan!...
«Galiba kursuna dizecek?»

— Sıkı tut duvarı, arkamı kesele-yeceğim!...

Duvarın neresini tutsundu Dehri efendi.

— Ya Allah! dedi, yapıştı duvarda-ki havlulara. Sanki derisi kazınıyor gibiydi.

«Yok canım bu kese değil, zımpa-ra kâğıdı idi.»

Arada bir kirler çıksın diye Hay-riye hanım dudaklarını büzerek:

— Muç muç muç! diyordu.

Dehri efendiye yeni bir emir ve-rildi:

— Yüzünü dön!

Artık Dehri efendinin ayakta du-racak hali kalmamıştı ama ne yap-sın ki Hayriye hanım öyle bayılma-larla mayımlarla banyoyu, kese-yi, sabunlamayı yarım bırakacak cins-ten bir kadın değildi...

— Kollarını kaldır havaya!...

Şimdi de kolları işkence çekiyor-du Dehri efendinin...

— Otur!

«Oh çok şükür bitti galiba!»

— Şimdi sabunlayacağım!

İşkence baştan başlıyordu demek ki. Ama sabunlanmak, kesenin ya-nında işkencelerin en hafiffiydi.

Dehri efendi havlulara sarılıp sar-malamp dışarıya çıktıgı zaman:

— Haydi Dehri efendi, sıhhi im-dat arabası hazır, deselerdi hiç dü-şünmeden biner giderdi hastaneye.

Öyle ki yorulmuş, öyle ki bitmişti...

Hayriye hanım bir taraftan Deh-ri efendiyi kurularken, bir taraftan da saçını kokluyordu:

— Hah işte böyleee! Keçi kokusu gitmiş üzerinden. Haftada iki kez böyle yıkarsam seni, burcu burcu kokarsın.

Dehri efendinin yüreği hop etti:

— Haftada iki kere?

— Haftada iki kere ya... Yoo, ben de insanım canım, bak gördün ne kadar yoruludum. Sen de biraz te-mizliğine dikkat et. Ben haftada iki kereden fazla yıkayamam seni...

— Yuk yâni şeker karıcığım, haf-tada iki kere de çok diyecektim.

— Ne, iki kere çok mu? Hele bir yaz gelsin bakalım. Bir de sana na-sıl yıkanılacağım öğreteyim, her gün yıkanacaksın. Temizlik imandan-dır Dehri efendi. Temiz olmayan in-sanın hiçbir işi rasgitmez. Bak bu-gün işlerin nasıl rasgidecek.

Hayriye hanım onun ütülü panta-lonunu, kolalı gömleğini giydirdi, kravatını eliyle bağladı. Sonra ayak-kabılarını fırçalayarak:

— Haydi güle güle Dehri efendi! dedi.

Arkadaşları bir hafta ayrılıktan sonra Dehri efendiyi büyük bir sal-tanatla karşıladılar... Gerçi Dehri e-fendi hâlâ topallıyordu ama artık bileğindeki sızı tamamen geçmişti.

Süleyman bey:

— Amman çocuklar Dehri efendi-nin altına sandalye verin! dedi. Za-vallı hem yeni evli, hem de üstelik ayağı çıkık.

— Yuk canım yuk, yurgun değilim o kadar.

— Nasıl yorgun olmazsın Dehri e-fendi? Biz bilmez miyiz yeni evliliği?

Yakup bey:

— Vallahi yüzüne demek gibi ol-masın ama sünnüş Dehri efendi, dedi.

— N'ulmuş?

— Sünnüşsün!

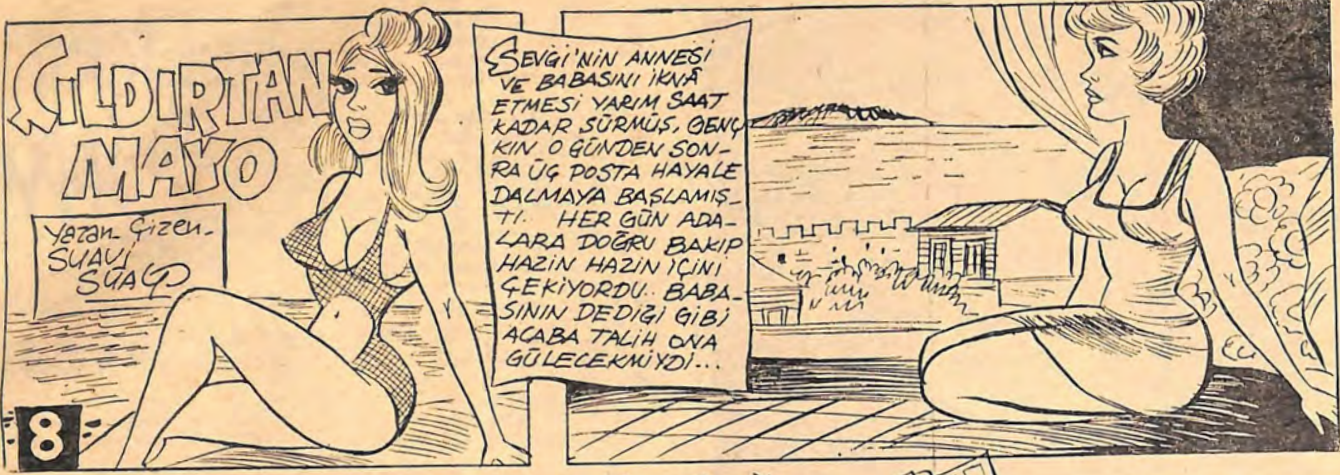
— O da ne demek?

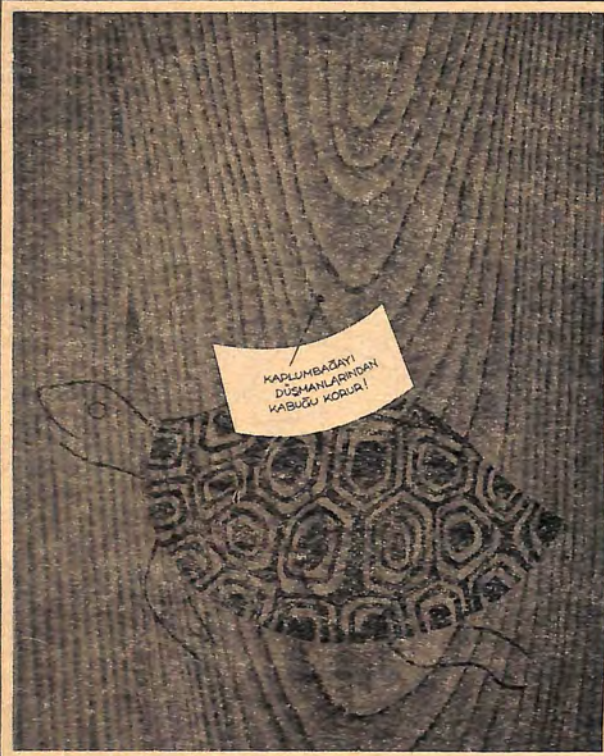
— Yâni şey demek, bu demek ki yeni evlilikte insan biraz süner de-mek.

— Boyum mu uzamış?

— Yok canım, bilâkis ufalmışsın.

(Devamı var)

ahşap malzemeyi ise...

Pinotex

Bütün ahşap işlemlerin rutubeti, küflemesi, hava kirliliği ve buharları karşı en iyi muhafız (Tabla Koruyucu) PINOTEX'tir.

Mobilya Kapağı Dolap

Pano Pencere Targaları

Lambel Parke Raf

Dışeno Karoser Sıra

SENTETİK SELÜLOZİK BOYA VE VERNİK FABRİKALARI - İZMİR

v.s. gibi ağaçtan mamul malzemelerin uzun zaman aynı sağlamlıkla süs hizmet etmesi için, onları dahil ve her türlü etkiye karşı PINOTEX Tabla Koruyucu ile garanti altına alınmalıdır. Bey esası renkteki PINOTEX çile tabakaya fırça ile sürülür. PINOTEX, çiftel olduğundan tahtaın

karakteristik görüldüğünde bozma, tabla üzerinde kadife gibi bir matlık hissi eder ve istenirse süslücek boya ve verniğe sağlamsa birsemin hazırılır.

(Ak. : 130)

A K B A B A

* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3, İstanbul

Telefon : 22 18 11

Fiatı : 100 kuruştur.

KOCASININ arabaya aldığı o-to-stopçu İskoçyalının kısa etekliliğinin altından görünen tiyürlü bacaklarına gülümseyerek bakan Patrisya:

— Delikanlılara karşı zaafın olduğunu bilmiyordum, diye fıkırdadı.

— Zavallı genç! dedi Corc. Hiç Fransızca bilmiyor. Üstelik aptalımı suratı ve garip giyimiyle büyük sıkıntılara düşebilir. Böylelerine acımak lazım.

Gilbert güçlükle yutkundu. Direksiyon başındaki adamın acıdığı bu genç özbeöz Fransızdı, bir yabancı gibi oto-stop yaparak Fransa'da dolaşmayı kafasına koymuştu. Çok iyi bildiği İngilizcesi bu isteğini kolaylaştırdığından paraya kıymış, elden düşme bir İskoç kıyafeti bulmuş ve hemen yola koyulmuştu.

Corc önünde durunca:

— My name is Mac Logan, demişti.

Sonra, bütün isteğinin Saint-Tropez'i görmek olduğunu eklemişti sözlerine.

Corc, İskoçyalının mütevazı valizini kendi eşyasının yanına koyarken Patrisya:

— Oradaki kızların etekleri sizinkinden daha kısadır ama, diye güldü.

Nasıl olsa Fransızca bilmiyordu arabadaki yabancı. Dilediği gibi konuşabiliyordu. Sonra kocasına takıldı: — Etek gördüğün için durduğuna eminim! Bir kız zannettin onu! Gözlerin epey bozulmuş demek.

Kocasının cevap vermesini beklemekten bastı kahkahayı: — Bir İskoçyalının etekliliği ile tahrik olduğunu arkadaşların duyurlarsa dillerinden kurtulamazsın!

Corc homurdanarak gaza bastı. Gilbert, Patrisya'nın biçimli bacaklarına bakıyordu. Mini eteğinin büyük bir cömertlikle meydana çıkardığı bu bacaklar, heyecan vericiydi. Ya açık yakasından görünen beyaz göğüsleri?... Bu Parisli kadın bir hârikaydı!

— İskoçyalıların hepsi cimridir, dedi Corc. Parasız gezme yolları bulamazlarsa, mecmualardaki resimlere bakarak ülkeleri hayâlen gezmiş olurlar.

— Neden yanıma aldın öyleyse? — Bilmem... Birden acıyıverdim nedense.

Sonra karı koca ikisi de sustular. Bu uzun sessizlikten canı sıkılan Patrisya, arabadaki yabancıyla ilgilenmeye başladı. Yarım yamalak İngilizcesiyle, yol boyunca rastladıkları tarihi ve turistik yerler hakkında bilgi verdi.

Öğle üzeri verdikleri molada İskoçyalı, Patrisya'nın davetini kabul ederek, arabadaki yemeğe ortak oldu. Öylesine iştahıydı ki... Çiğnemedi yutar gibi birbirini ardına ağzına attığı lokmalar, Corc'un mide-sini bulandırıyor.

— Yalnız cimri değil, tabak yalayıcılıkları da varmış demek! diye homurdandı.

Sonra karı koca ikisi de sustular. Bu uzun sessizlikten canı sıkılan Patrisya, arabadaki yabancıyla ilgilenmeye başladı. Yarım yamalak İngilizcesiyle, yol boyunca rastladıkları tarihi ve turistik yerler hakkında bilgi verdi.

Öğle üzeri verdikleri molada İskoçyalı, Patrisya'nın davetini kabul ederek, arabadaki yemeğe ortak oldu. Öylesine iştahıydı ki... Çiğnemedi yutar gibi birbirini ardına ağzına attığı lokmalar, Corc'un mide-sini bulandırıyor.

— Yalnız cimri değil, tabak yalayıcılıkları da varmış demek! diye homurdandı.

Sonra karı koca ikisi de sustular. Bu uzun sessizlikten canı sıkılan Patrisya, arabadaki yabancıyla ilgilenmeye başladı. Yarım yamalak İngilizcesiyle, yol boyunca rastladıkları tarihi ve turistik yerler hakkında bilgi verdi.

Öğle üzeri verdikleri molada İskoçyalı, Patrisya'nın davetini kabul ederek, arabadaki yemeğe ortak oldu. Öylesine iştahıydı ki... Çiğnemedi yutar gibi birbirini ardına ağzına attığı lokmalar, Corc'un mide-sini bulandırıyor.

— Yalnız cimri değil, tabak yalayıcılıkları da varmış demek! diye homurdandı.

— Ne yapalım şekerim, arabana almasaydın. Kabahat sende, dedi Patrisya.

Yemekten sonra Corc vurdu kafayı yattı. Bir ağaç gölgesinin serinliğinde gözlerini kapatır kapatmaz uyudu. Patrisya, birkaç saat bekleyeceklerini zar zor anlattı İskoçyalıya. Eteklilikli oto-stopçu bir tepenin üstünde yükselen küçük kiliseyi göstererek, birlikte dolaşmayı teklif etti. Genç kadın çekiniyordu. Fakat kocasının horultularına kulak verince:

— Gidelim, dedi.

Ama kiliseye kadar gidemediler. Yolda, ağaçlar arasındaki kuytuluk, bir paratoner gibi onları kendine çekti. Orada, Fransız kadınlarının bütün şuhluklarını gösteren Patrisya, yalnız İskoçyalının gönlünü değil, memleketinin propagandasını da yaptırdı. Ayrıca millî bir gurur da duymaktaydı. Yine orada, İskoçyalının, dilini kontrolardan uzak tuttuğu zaman son derece güzel Fransızca konuştuğunu farkettiler.

Corc uyandıktan zaman karısının altları kararmış gözlerine bakarak gülmüştü. Sonra içini çekerek:

— Tepelere tırmanıp kendinizi yoracağınız, benim gibi yatsaydınız daha iyi olmaz mıydı sanki? dedi. Ah şu İskoçyalılar ah! Para harcamasını bilmezler, fakat küçükük bir menfaatleri için de, dağ tepe aşmaktan çekinmezler!

Leopold Massiera'dan çeviren: Süheylâ AYKUT

Beğendi ama...

Müşkülpeşent kadın, kamartun uzattığı tabaktaki pastalara bir süre baktıktan sonra birini tutup ısırda ve kamartun bütün vapur yolcularını ayaklandıran sesi duyuldu:

— İmdaaat, aramızda yamyam var! Parmagımı güçlükle kurtardım dişlerinin arasından!

Leopold Massiera'dan çeviren: Süheylâ AYKUT

Beğendi ama...

Müşkülpeşent kadın, kamartun uzattığı tabaktaki pastalara bir süre baktıktan sonra birini tutup ısırda ve kamartun bütün vapur yolcularını ayaklandıran sesi duyuldu:

— İmdaaat, aramızda yamyam var! Parmagımı güçlükle kurtardım dişlerinin arasından!

TATLI SERTAİLESİ

çizen:ZEKİ

MİLLETLER GÜLÜYOR

Dalgınlık

Apartmanın asansörü bozulduğundan, adam onikinci kata yürüyerek çıktı, bir kapıyı çaldı, karşısına çıkan hizmetçiye:

— Nefes darlığı çekiyorum, dedi. Doktor inşallah beni hemen kabul eder.

— Sizde nefes darlığı değil, göz bozukluğu var mösyö, dedi hizmetçi. Çünkü burası muayenehane değil, bir avukata ait yazıhanedir. Göğüs hastalıkları mütehassısı altı kat aşağıdadır!

Sonuç aynı

Lokantada yemek yiyen iki kişi dertleşiyordu. Biri:

— Karım yemek pişirmek istemediği için buraya geliyorum, dedi.

— Benim durumum da aşağı yukarı aynı, dedi diğeri. Karım yemek pişirmekte inat ettiği için ben de buraya geliyorum!

Otobüste...

Öğretmen, küçük Durand'a sordu:

— Otobüste otuyorsunuz. Yaşlı bir kadın biniyor ve hiç boş yer de yok. Ne yaparsınız?

Oğlan cevap verdi:

— «Fazla yolcular insin, otobüs dolmuştur» diye bağırırm öğretnenim!

Anlayış

Bahçıvan arayan aile, İş Bulma Kurumuna müracaat etmişti. Kurum, iki bahçıvan gönderdi. Biri uzun boylu iri yarı, diğeri ufak tefek zayıf adamların. Evin erkeği, iri yarı bahçıvanı tutmak istedi ama, kadının istememesi üzerine ufak tefek olanı işe aldılar.

Gece yalnız kaldıklarında, ufak tefek bahçıvanı tercih edişinin sebebini soran kocasına:

— Bir kadının gözünden kaçmayan şeyler vardır, dedi kadın. İri yarı olan bahçıvanın pantolonunun oturma yeri eskimişti, ufak tefek olanınsa diz kapakları!...

Yas

Royal tiyatrosunda bir ay öncesinden bilet almak gerekiyordu. Bu durumu bildiği için bir kadın seyircinin yanındaki boş koltuğu gören adam:

— Boş koltuk görmek, burada ender raslanan bir şey, dedi kadına. İnsan istese bulamaz!

— Evet, dedi kadın. Bu yer kocama aitti. Ama zavallı ansızın öldü!

— Keşke başkasına verseydiniz bileti. Zira dostlarınızdan biri, bu fırsattan yararlanmak isterdi belki.

— Evet ama şu an için o da imkânsızdı. Çünkü dostlarınızın hepsi bu saatlerde kocanın cenaze töreninde bulunuyorlar!

— Ne oldu?... Tecavüz mü ettiler?
— Yok canım, otobüse bindim de!...

3 + 3 = Seksi!

İşten sonra

Adam, striptiz yıldızlarından birini evine getirmişti. Yemekten sonra iltifatkar sözler mırıldanarak, genç kadının elbiselerini çıkarmaya teşebbüs etti. Fakat striptizci kız direndikçe direniyordu soyunmamak için. Canı sıkılan adam:

— Neden çekiniyorsunuz, dedi. Her gece binlerce kişinin önünde rahatça soyunan bir kimse olarak, kendimizi eğlenceye verdiğimiz şu an sırtınızdaki elbiseler sizi sıkıyor mu?

— Sıkıyor, dedi kız. Ben iş kıyafetiyle eğlenmeyi sevmem!

— Ona dilimizi öğretmeye süt kelimesiyle başladım. İnek sütü, şişe sütü, insan sütü!

Doktorda

Yaşlı albayın karnı şişmeye başlamıştı. Doktora gitti. Albayı tepeden turnağa muayene eden doktor:

— Sizde hydropisi var, dedi. Yani karnınız su toplamış!

— Nasıl olur canım? diye bağırdı albay.

— Neden?
— Hayatımda bir damla bile su içmedim.

Bir an düşündü ve:

— Belki de haklısınız, diye ekledi. Viskimin içine buz koymamalıydım.

Soru

Kitabevi sahibi, işe yeni başlayan tezgâhara sordu:

— Bir yangın çıksa, önce hangi kitapları kurtarırsınız?

— Tezgâhtar cevap verdi:
— Kapiya en yakın olanları...

İstek

Başarısız bir konser veren şarkıcıyı halk domates yağmuruna tutarken, dinleyicilerden sadece biri, sanatkarı şiddetle alkışlamaya başlamıştı. Komşusu sordu:

— Şarkıcıyı önce domates atarak sahneden kaçırdınız, sonra bütün gücünüzle alkışladınız. Neden?

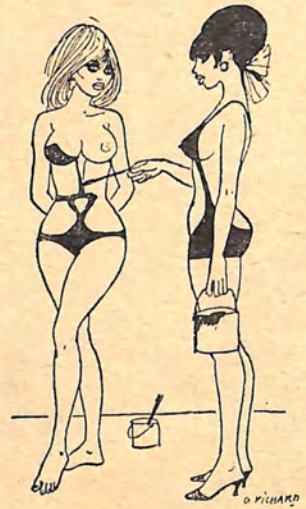
— Yeniden sahneye çıksın diye... İki domatesim daha kaldı da...

İftira

Bankadan bir mektup alan adam, karısına çıkıştı:

— Çek defterini keşke sana bırakmasaydım... Bak, hesabımızda metelik kalmamış!

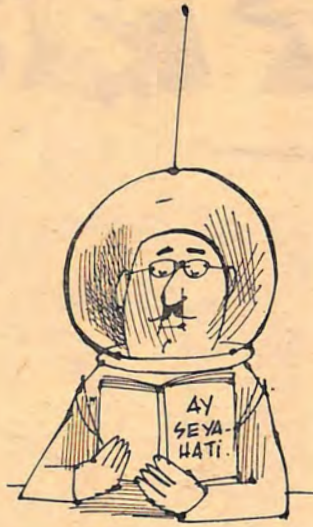
— A, a! dedi kadın. Nasıl olur şekerim, bir çek daha var defterde!

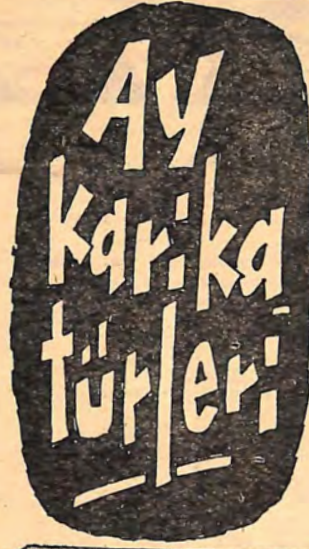
— Buna en çok sevgilin sevinecek... Artık mayoncu çıkarmaya ihtiyaç duymayacak!

—YAHU, ŞİMDİ BİZ AY'DA
MİYİZ ?
— TABİİ ...HEM DE BAL-
AYI 'NDA !..

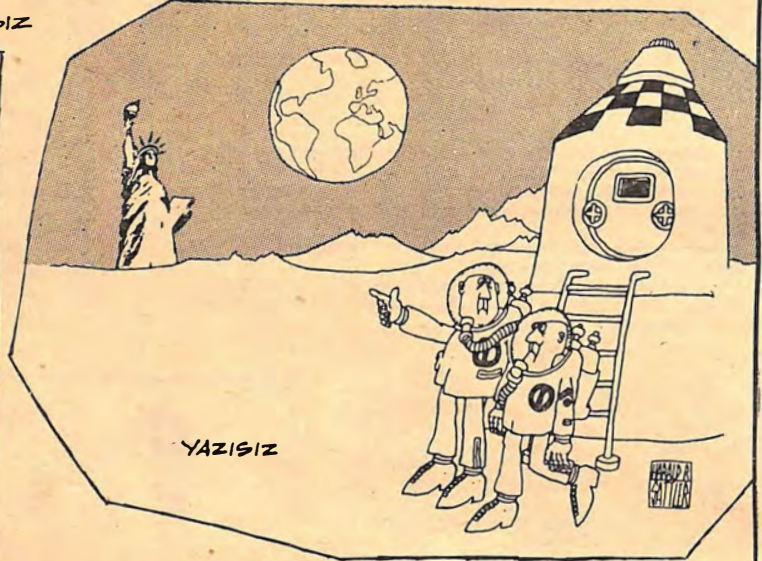
YAZISIZ

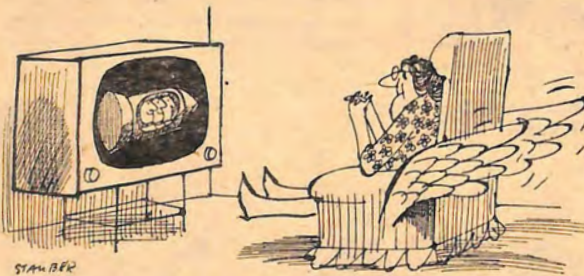
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

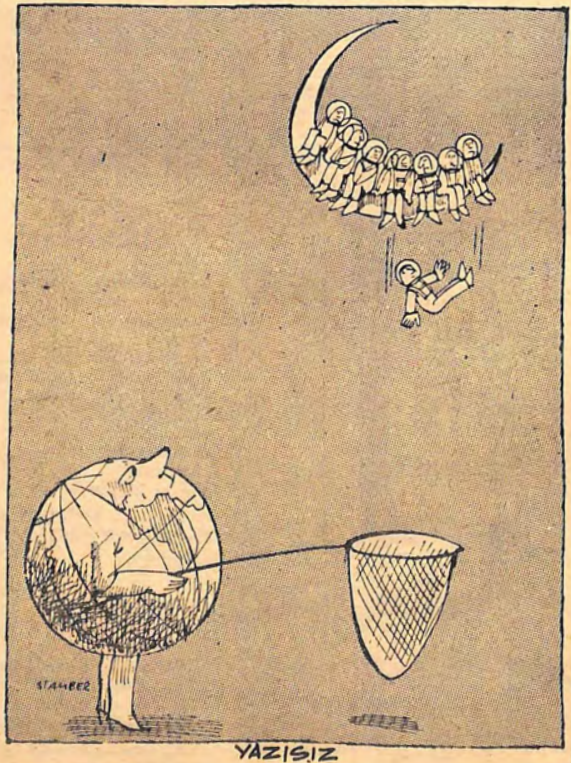

STAMBER

YAZISIZ

YAZISIZ

STAMBER

YAZISIZ

Akbaba

Hattalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

**Şuansınız
Başarı
ve İstikbalınız,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.**

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 60405 - A - 20519 — 135)

**tasarruflarınızı en iyi
değerlendirebileceğiniz
banka**

**TÜRKİYE
EMLAK KREDİ BANKASI**

**MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN**

Delta Reklamcılık

**TÜRKİYE
HALK
BANKASI**

Bütün bankacılık hizmetleri için emininde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servislerini - IBM makineleri ile teçhiz etmiştir. Çalışmalarımızda "Emniyet ve Süretili" parolamızdır.

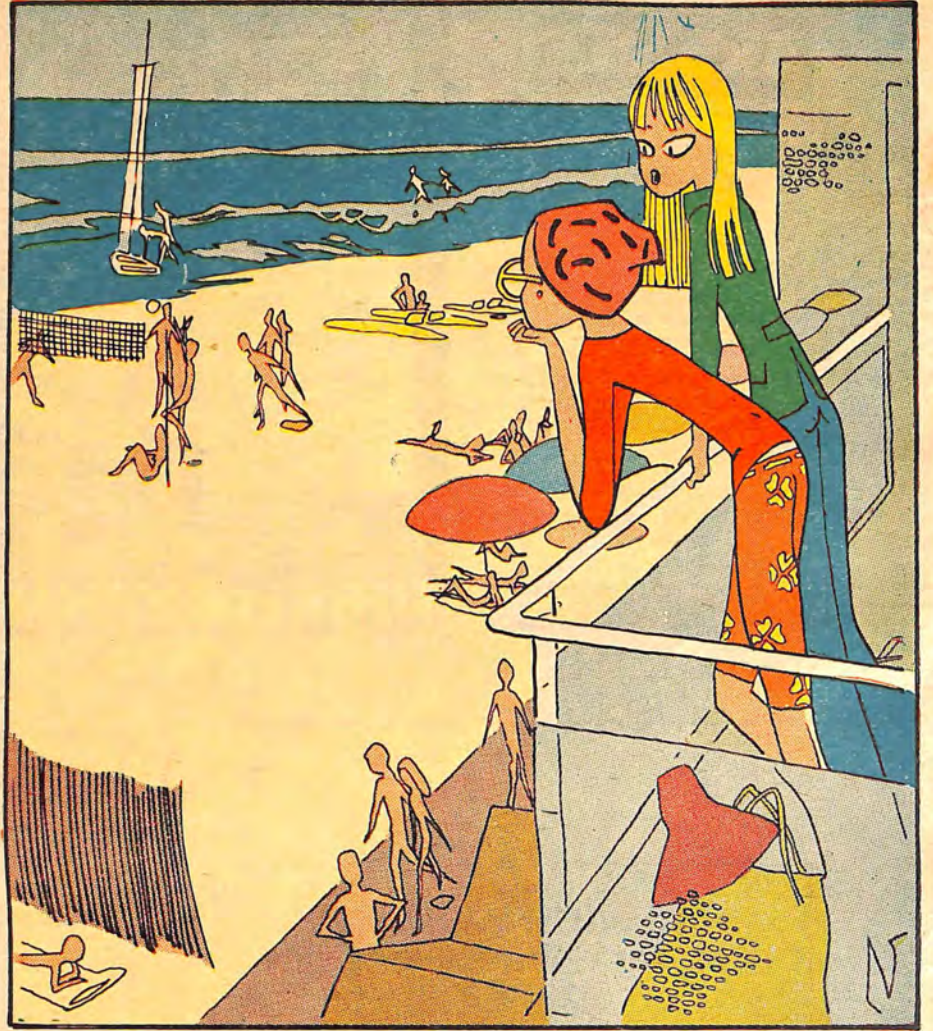
(Basın : 60193 - A - 20331 — 133)

(Basın : 60103 - A - 20168 — 132)

Akhaha

- BENİ SEVEN ARKAMDAN GELSİN !.

- KİMSENİN BİZE BAKTIĞI YOK ...
- EE TABİİ ŞEKERİM , DAHA SOYUNMADIK KI !..

- OOO, BİR DÜNYA BU !..
- EVET , BAMBAŞKA BİR DÜNYA !..

- NE YÂNI ?.. YAZ ALBÜMÜNE HEP SENİN RESİM-
LERİNİ KOYACAK DEĞİLİM YA !..